

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρέπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἥν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἡστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2004 • ΤΕΥΧΟΣ 34

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνάσανε ἡ Ἑλλάδα. Ὁ λαὸς κατεδίκασε τοὺς ἐκκλησιομάχους.....	σελ. 1
Νὰ προχωρήσει σέ βάθος ὁ ἐκχριστιανισμός τοῦ λαοῦ μας	σελ. 4
Ἀξιέπαινος ἀντίδρασις	σελ. 5
Reliquia Danaum.....	σελ. 6
Γέροντος Παϊσίου: Πᾶνε νὰ φέρουν πάλι τὴν εἰδωλολατρία	σελ. 7
«Στ' ἄρματα ἀδέρφια»	σελ. 9
«Τοῦ παλικαριοῦ».....	σελ. 11
Ἄλλο Ἀλβανοὶ καὶ ἄλλο Ἀρβανίτες.....	σελ. 12
Τὴν ἐλληνικὴ σημαία κρατοῦν πάντοτε οἱ Ἕλληνες	σελ. 14
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 16
Ἐπιστολές ἀναγνωστῶν	σελ. 18
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 20

ΑΝΑΣΑΝΕ Η ΕΛΛΑΔΑ. Ο ΛΑΟΣ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕ ΤΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥΣ

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μάνα πού ἐνώνει. Τά κόμματα μοιραῖα —ὅπως τό λέγει καί ἡ λέξη— χωρίζουν. Ἡ Ἐκκλησία δέν πολιτεύεται οὔτε, πολλῶ μᾶλλον, κομματίζεται.

Ἀπό τὴν ἄλλη ὁμως πλευρά, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καί πολίτες τοῦ κράτους, μέ ὅλα τά δικαιώματα καί τίς ὑποχρεώσεις πού αὐτό συνεπάγεται. Εἶναι φυσικό, ὅταν ἡ μάνα τους, ἡ Ἐκκλησία, ὑβρίζεται, συκοφαντεῖται, περιφρονεῖται ἀπό πολιτικούς παράγοντες,

ἀπό τὴν ἴδια τὴν κυδέρνηση, οἱ συνειδήσεις τους νά ἐξεγείρονται.

Ἀναμφιδόλως, στά μεγάλα πολιτικά κόμματα ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν ὅλοι τὴν ἴδια σχέση μέ τὴν Ἐκκλησία. Ἔτσι καί στό ΠΑ.ΣΟ.Κ. πού ἐκυδέρνησε τὴν Ἑλλάδα γιὰ πάνω ἀπό εἴκοσι χρόνια ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολλοὶ πού ἀγαποῦν τὴν Ἐκκλησία καί ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία. Ὑπῆρξαν ὁμως καί ἄλλοι, καί μάλιστα στίς ἡγετικές θέσεις, πού ἤρθαν σέ ἀντίθεση μέ τὴν Ἐκκλησία καί μάλι-

στα για σημαντικά θέματα. Αὐτοὶ δυστυχῶς ἔδωσαν καὶ τὸν τόνο, τὸ ὕφος καὶ τὸ ἦθος τῆς στάσεως ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία.

Ἡ στάση αὐτὴ δὲν ἦταν μόνο θεωρητική, ἀλλὰ ἐκφραζόταν —κυρίως— ὡς συγκεκριμένη πολιτικὴ πράξη.

Τί νά πρωτοθυμηθεῖ κανεῖς σ' αὐτά τὰ εἴκοσι χρόνια; Τὴν προσπάθεια ὑφαρπαγῆς τῆς μοναστηριακῆς καὶ ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας (ὅση ἀπέμεινε); Τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς νόμους γιὰ τὴ νομιμοποίηση τῶν ἐκτρώσεων; Τὴν προσπάθεια καθιερώσεως ὡς ὑποχρεωτικοῦ τοῦ πολιτικοῦ γάμου; Τὴν προσπάθεια ὑποδαθμίσεως καὶ ἀλλοιώσεως τοῦ χαρακτήρος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν; Τὴν ἀλλοίωση τοῦ περιεχομένου τῶν σχολικῶν βιβλίων Ἱστορίας; Τὴν προσπάθεια προωθήσεως τοῦ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καὶ κράτους; Τὴν πραξικοπηματικὴ, τέλος, διαγραφή τοῦ θρησκευματος ἀπὸ τὰ δελτία τῶν ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων;

Ὁ κ. Σημίτης, κορυφαῖος μαζί μέ τόν κ. Γιώργο Παπανδρέου, ἐκπρόσωπος τῆς στάσεως αὐτῆς (ἀφήνουμε τοὺς Σταθόπουλους, Δαφέρμους, Κουνανάκηδες, Ἀνδρουλάκηδες κ.ἄ.) μίλησε καὶ ἔγραψε γιὰ τὴν «γελοιότητα τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ»!

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ προσπάθησαν μέ κάθε τρόπο, συνεπικουρούμενοι ἀπὸ τὴν «ἄθρηϊντελλιγκέντσια», τὴ σκοτεινὴ ὑπερεξουσία τοῦ Μαμωνᾶ, πού δὲν γνωρίζει πατρίδα, ἀλλὰ καὶ τὸν ξένο παράγοντα, νά ἀποχρωματίσουν ἐθνικά καὶ θρησκευτικά κάθε τομέα καὶ πτυχή τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς μας ζωῆς.

Βασικὸς διεκπεραιωτὴς τοῦ κατεδαφιστικοῦ τους ἔργου ὑπῆρξαν τὰ διαπλεκόμενα Μ.Μ.Ε.

Εὐτυχῶς ὁ λαὸς μας μέ τὴν ψῆφο του στίς βουλευτικὲς ἐκλογές τῆς 7ης Μαρτίου 2004 ἀπήλλαξε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν κυδέρνηση τῶν ἐκκλησιομάχων. Ἀπέδειξε ὅτι διαθέτει καὶ κρίση καὶ μνήμη καὶ ὠριμότητα. Καὶ αὐτό, παρὰ τὴν ἔντονη προσπάθεια χειραγωγήσεώς του ἀπὸ τὰ διαπλεκόμενα Μ.Μ.Ε., ὥστε νά ψηφίσει τὸν εὐαγγελιζόμενο τὴν «Νέα Ἐποχή» νεοφανῆ μεσσία, Γιώργο Παπανδρέου.

Ἦταν ἐπόμενο μετὰ τὴν ὕβρι στὴν ὁποία εἶχαν φθάσει οἱ «ἐκσυγχρονιστές» κυδερνῶντες, νά ἐπακολουθήσει ἡ νέμεσις. Ἡ

ἀλλαξονικὴ περιφρόνηση ἀπὸ τὴν κυδέρνηση Σημίτη τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων πολιτῶν πού ζητοῦσαν δημοψήφισμα γιὰ τὴν ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς ταυτότητες, εἶναι γνωστὴ σέ ὅλους.

Τὸ ὕδριστικότατο γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μας ἀνέκδοτο τῆς κ. Μάργκαρετ Τσάντ-Παπανδρέου (εἶναι λυπημένη, λέγει, ἡ Παναγία, ἐπειδὴ ἐγέννησε ἀγόρι, ἐνῶ περίμενε κορίτσι!), ἔδωσε ἓνα τελευταῖο μικρὸ ἀλλὰ χαρακτηριστικὸ δείγμα τοῦ ὕφους καὶ ἡθους τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

Ἐκεῖ, κυρίως, θά πρέπει τὸ κόμμα πλέον τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως νά ἀναζητήσει ἓνα βασικὸ αἷτιο τῆς ἥττας του στίς ἐκλογές τῆς 7ης Μαρτίου.

Ἐγράφη ὅτι «ὁ μαῖντανὸς ἔρριξε τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ.». Περισσότερο ὁμως ἀπὸ τὴν τιμὴ τοῦ μαῖντανοῦ στίς λαϊκὲς ἀγορές, μέτρησαν ἄλλα πράγματα γιὰ τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους. Μέτρησε κυρίως τὸ φρόνημα καὶ τὸ ἦθος.

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ φάνηκε ἡ ἀλήθεια τῆς διαπιστώσεως ὅτι ὅποιος τὰ ἔβαλε μέ τὴν Ἐκκλησία, αὐτὸς τελικὰ ζημιώθηκε.

Ἡ Ἐκκλησία ἐξῆλθε δυναμωμένη ἀπὸ τὴν πολεμικὴ πού ἀσκήθηκε ἐναντίον της. Ἀνέκαθεν, ἐξ ἄλλου, ἔτσι συνέβαινε. Κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο «ἡ Ἐκκλησία πολεμουμένη νικά».

Εἶναι ἐλπιδοφόρο νά διαπιστώνει κανεῖς —γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ— ὅτι «Σέ τοῦτα ἐδῶ τὰ μάρμαρα κακιὰ σκουριά δὲν πιάνει» (Γιάννης Ρίτσος). Εἶναι παρήγορο νά συνειδητοποιεῖται ἀπὸ ὅλο καὶ περισσότερο κόσμο ὅτι τὸ μόνο «ἀσάλευτο θεμέλιο» (Φώτης Κόντογλου) εἶναι ἡ ἀγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Αὐτὴ εἶναι ἡ νοητὴ ναῦς, τὸ καράδι, στὸ ὁποῖο ὅλο καὶ περισσότεροι ἐπιβιβάζονται γιὰ νά μὴν καταποντισθοῦν στὸ πέλαγος τῆς σημερινῆς πλάνης καὶ συγχύσεως.

Ἐλπίζουμε ὅτι ἡ νέα κυδέρνηση, μέ τὴ δύναμη πού τῆς ἔδωσε ὁ λαός, θά ἐργασθεῖ σκληρὰ γιὰ νά μὴ διαψεύσει τίς ἐλπίδες του.

Ἡ μεγάλη ζημιὰ τῆς εἰκοσαετοῦς διακυβερνήσεως τῆς χώρας ἀπὸ τὴν ἀπελθοῦσα κυδέρνηση εἶναι ὁ ἐκμαυλισμὸς μυριάδων συνειδήσεων. Ἡ ἀναστροφή αὐτοῦ τοῦ φαινομένου τῆς σήψεως καὶ διαφθορᾶς, θά εἶναι ἴσως τὸ πιὸ δύσκολο ἔργο γιὰ τὴ νέα κυδέρνηση. Θά

ἔχει νά πατάξει τή λερναία ὕδρα τῆς διαπλοκῆς καί τῆς διαφθορᾶς. Τήν ἀνεργία καί τήν ἀκρίβεια. Νά ἀντιμετωπίσει τά ἐθνικά θέματα τά ὅποια εὐρίσκονται —κυρίως τό Κυπριακό— σέ πραγματικά κρίσιμη καί ἀποφασιστική καμπή. Νά ἐπεξεργασθεῖ καί νά ἐφαρμόσει μία ἐθνικῶς ἐπωφελῆ μεταναστευτική πολιτική γιά νά ἀντιμετωπίσει τήν πλημμυρίδα τῆς λαθρομετανάστευσης, πού μαζί μέ τή μείωση τῶν γεννήσεων εἶναι ὡρολογιακές δόμδες στά θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Πρὶν ἀπ' ὅλα ὅμως, περιμένουμε ὅλοι νά φανεῖ ὁ νέος πρωθυπουργός, ὁ Κώστας Καραμανλῆς, συνεπῆς μέ τήν προεκλογική δέσμευσή του ὑπὲρ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος στίς ταυτότητες. Μὴν ξεχνοῦμε ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ ἴδιος καί ἡ σύζυγός του εἶναι μεταξύ τῶν 3 ἐκατομμυρίων Ἑλλήνων πού ὑπέγραψαν γιά τή διενέργεια δημοψηφίσματος, ὅπως ζητοῦσε ἡ Ἐκκλησία. Τό ὅτι οἱ νέες ταυτότητες δέν περιλαμβάνουν ὄχι μόνον τό θρήσκευμα, ἀλλὰ οὔτε καί τήν ἐθνικότητα, εὐκολύνει τά πράγματα, διότι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση εἶχε ζητήσει νά ἀναγράφεται ἡ ἐθνικότητα.

Ἄς ἀποσυρθοῦν λοιπόν οἱ νέες ταυτότητες πού ἐξεδόθησαν χωρὶς θρήσκευμα καί ἐθνικότητα, καί ἄς ἐπαναφερθοῦν καί τό θρήσκευμα καί ἡ ἐθνικότητα, ἀφοῦ ὁ νόμος πού ὁρίζει τήν ὑποχρεωτικὴ ἀναγραφή καί τῶν δύο δέν ἔχει καταργηθεῖ!

Ἡ πορεία δέδαια τῆς νέας κυβερνήσεως δέν θά εἶναι εὐκόλη. Ἡ ντόπια καί ξένη παραεξουσία καί τά διαβόητα διαπλεκόμενα συμφέροντα θά ἐργασθοῦν εὐθέως καί ὑπογείως γιά νά ὑπονομεύσουν κάθε σωστό καί ἐπωφελές γιά τήν Ἐκκλησία καί τό Ἕθνος μέτρο πού ἐλπίζουμε καί εὐχόμεθα νά δρομολογήσει ἡ νέα κυβέρνηση.

Οἱ προσευχές μας θά εἶναι νά ἐπιτύχει στό

ἔργο τῆς, ἐφ' ὅσον αὐτό θά εἶναι καλό γιά τήν Ἑλλάδα καί τοὺς Ἕλληνες. Ἦδη οἱ πρῶτες ἀποφάσεις τῆς νέας κυβερνήσεως γιά ἑορτασμό τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ συγχρόνως καί ἀνήμερα —καί ὄχι κατὰ μετάθεσιν καί ὑποδαθμισμένα χάριν τῆς Ὀλυμπιακῆς φλόγας, ὅπως εἶχαν ἀποφασίσει οἱ ἀπελθόντες— δημιουργεῖ αἰσιοδοξία.

Ἡ στρατιωτικὴ παρέλαση θά πραγματοποιηθεῖ ἐπίσης. Δέν θά καταργηθεῖ γιά λόγους οἰκονομίας (!), ὅπως εἶχε ἀποφασίσει ἡ κυβέρνηση Σημίτη-Παπανδρέου. Ἡ σημειολογία σέ ὅλη αὐτὴ τὴ συνάφεια εἶναι προφανής.

Οἱ νικητὲς τῶν ἐκλογῶν τῆς 7ης Μαρτίου δέν θά πρέπει ὅμως νά θεωρήσουν δεδομένη τὴ λαϊκὴ ψῆφο καί στίς ἐπόμενες ἐκλογές! Αὐτό θά ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τό πῶς θά πολιτευθοῦν. Οἱ συστάσεις τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ κ. Κώστα Καραμανλῆ πρὸς τοὺς ὑπουργούς καί ὑφυπουργούς του, νά ἐνώσουν τοὺς Ἕλληνες καί νά πολιτευθοῦν μέ ταπείνωση, δημιουργοῦν καλὲς ἐλπίδες γιά τό μέλλον.

Καί μὴν ξεχνοῦμε: ὁ πραγματικὸς διαχωρισμὸς τῶν Ἑλλήνων δέν εἶναι μέ ἐτικέτες σέ «δεξιούς» καί «ἀριστερούς», ἀλλὰ εἶναι μεταξύ ἀφ' ἑνὸς τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ πού ἐγκολπώνεται τήν πίστη καί πού ἀγαπᾷ τόν τόπο, τήν ἱστορία, τὴ γλῶσσα καί τήν παράδοσή του, τό ἥθος καί τήν τιμιότητα, καί ἀφ' ἑτέρου τῶν ἐλαχίστων ἐκείνων, πού ἔχοντας ἐλαστικὴ συνείδηση καί ἀκόμη πιὸ ἐλαστικὴ —ἀπὸ τίς ὑποκλίσεις στοὺς ξένους καί στά ἄνομα συμφέροντα— μέση, ἀρνοῦνται ἢ καί συκοφαντοῦν ὅλα ὅσα μᾶς ἔθρεψαν ὡς Γένος πνευματικά καί μᾶς κράτησαν ζωντανούς.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodoxnet.gr

Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν ἐπίσκεψη στήν ἱστοσελίδα:

www.orthros.org

ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕΙ ΣΕ ΒΑΘΟΣ Ο ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

του Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Δ. Μεταλληνού,
Καθηγητού Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός ἐξ ἀφορμῆς εἰδωλολατρικῆς προελεύσεως ἐθίμων πού ἀναδιώνουν καί προβάλλονται ἰδιαίτερα κατά τήν περίοδο τῶν Ἀπόκρεω, σέ ἄρθρο του μέ τίτλο «Θανατηφόρες συντηρήσεις καί παλινδρομήσεις», πού δημοσιεύεται στό διδύμο του «Σύγχυση – Πρόκληση – Ἀφύπνιση» (Ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 1991, σσ. 112-117), ἀναφέρει καί τά ἐξῆς σημαντικά, τά ὁποῖα μεταφέρουμε ἐδῶ, διότι ἀποτελοῦν οὐσιαστική ἀπάντηση στή σύγχρονη πρόκληση τοῦ νεοπαγανισμοῦ. Ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ φαινομένου εἶναι ἡ εἰς βάθος κατήχηση τοῦ λαοῦ μας.

Τό πρόβλημα ὅμως δέν βρίσκεται τόσο στήν ἐπιδίωξη εἰδωλολατρικῶν ἐθίμων, κυρίως στίς ἀγροτικές καί ὀρεινές περιοχές, στίς ὁποῖες ὁ προχριστιανικός βίος παρουσιάσθηκε περισσότερο ἀνθεκτικός καί δυσπολέμητος. Πιστεύουμε, ὅτι περισσότερο βαρύνει ἡ καταβαλλόμενη ἀπό πολλούς σήμερα ἐπιμελής προσπάθεια, ὥστε αὐτά τά ἔθιμα, πού εἶναι τελείως ἀναιρετικά τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως, νά ἀνανεώνονται, νά προβάλλονται καί νά ἐπαναφέρονται ἀκόμη καί ἐκεῖ πού ἔχουν ἐξαφανισθεῖ ἀπό πολλούς αἰῶνες. Εἶναι μιά τάση, πού ἐμφανίζεται μέ τόν Διαφωτισμό στούς τελευταίους αἰῶνες καί κυρίως μετά τήν ἱδρυση τοῦ Κράτους μας τόν 19ο αἰῶνα. Οἱ ἔντονα ἀρχαιολατρικές τάσεις, μέ παράλληλη ὑποτίμηση, λόγῳ τῆς ἀρχαιοπληξίας, πού ἀπαιτοῦσε ἡ σύνδεσή μας μέ τήν Εὐρώπη, τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, ὁδήγησαν, κυρίως τούς διανοουμένους, στήν ἀνάσταση τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ βίου σέ ὅλο τό φάσμα του. Ἰδιαίτερα ἡ πρόκληση τοῦ Φαλλμεράϋερ, πού ἔθιγε τήν συνέχεια τοῦ Ἔθνους μας, παρέσυρε σέ ὑπερτονισμούς τῶν λαϊκῶν ἐθίμων γιά νά δειχθεῖ ἡ ἄμεση καταγωγή μας ἀπό τούς ἀρχαίους καί, συνεπῶς, καί ἡ ἐθνική γνησιότητά μας. Ἀκόμη, πρόσωπα μέ μειωμένη πίστη καί χαλαρή ἢ μηδενική σχέση μέ τή ζωή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, καί πάντοτε γιά χάρι τῆς ἀναγνώρισης ἐκ μέρους τῆς Εὐρώπης, πού δέν θέλει Ἑλλάδα ὀρθόδοξη, ἀλλά ἀρχαιοελληνική, φέρνουν στήν ἐπιφάνεια καθαρά

εἰδωλολατρικά ἔθιμα, πού ἔχουν ἀπό αἰώνων χαθεῖ στήν ἱστορική μας μνήμη. Μήπως, ἀλήθεια, ἡ τελετή τοῦ ἀνάμματος τῆς Ὀλυμπιακῆς Φλόγας, μέ προσευχές σέ ἀνύπαρκτες ἀρχαῖες θεότητες, δέν ἀναδίωξε μόλις στά 1936 γιά τήν Ὀλυμπιάδα, πού ὀργάνωσε στό Βερολίνο ἡ ναζιστική μάλιστα Γερμανία καί παραμένει ἀκόμη;

Σ' αὐτό τό κλίμα τελοῦνται καί προβάλλονται καί τά λεσβιακά ἔθιμα (Σημ. «Π»: δηλαδή, στήν περίπτωση αὐτή, τά νεοπαγανιστικά δρώμενα στήν Ἀγιάσο τῆς Λέσβου). Καί δέν εἶναι δέδαια μόνο ἡ ἀρχαιολατρία πού τά συντηρεῖ, ἀλλά καί ὁ Μινώταυρος τοῦ τουρισμοῦ, πού καταβροχθίζει τά πάντα μέ τό ἀντάλλαγμα τοῦ ὑλικοῦ κέρδους. Καί ὅταν τά οἰκονομικά κριτήρια ὑπερισχύουν, τότε ἡ ψυχὴ καί ἡ πνευματικότητα εἶναι εὐνόητο νά συμπνίγονται. Καί εἶναι γεγονός, ὅτι ὅσοι παίρνουν μέρος σέ τέτοια ἔθιμα, μέ ὁποιοδήποτε τρόπο, δέν εἶναι ἄθρησκοι ἢ ἄθεοι. Εἶναι δέ δέδαιο, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς, ἔστω «γιά τό καλό τοῦ χρόνου», ὅπως συνήθως λέγεται, θά προσέλθουν στήν Θεία Κοινωνία τῇ Μ. Πέμπτῃ. Ἀντιλαμβάνεται ὅμως κανεῖς ποιά σύγχυση κουβαλοῦμε μέσα μας, ὅταν γιά τό ἴδιο (ἀνύπαρκτο φυσικά) καλό, συμμετέχουμε στήν Τράπεζα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί στίς Διονυσιακές —δαιμονικές κατ' οὐσίαν— συνάξεις. Εἶναι ἡ τραγική σύγχυση, πού κυριαρχεῖ σ' ὅλη τή ζωή μας καί ἐπηρεάζει τόσο τή χριστιανικότητά μας, ὥστε νά μή διαφέρει σέ πολλές περιπτώσεις ἀπό εἰδωλολατρία, κάτι πού ἓνας ἀκατάσχετος συχνά ἐθνικισμός δέν μᾶς ἀφήνει νά παραδεχθοῦμε. Γι' αὐτό καί νομίζουμε, ὅτι ἡ διατήρηση αὐτῶν τῶν ἐθίμων ἐξασφαλίζει τήν ἐλληνικότητά μας, λησμονώντας ὅτι ἐλληνικότητα εἶναι τώρα ἡ Ὀρθοδοξία μας. Ὑπάρχει λοιπόν, εὐρύ πεδίο ἱεραποστολῆς, ἀκόμη καί στόν ἴδιο μας τόν τόπο, καί ἀνάγκη ἐκχριστιανισμοῦ ἑνός μέρους τῆς ζωῆς μας, πού συντηρεῖ ἀκόμη ἢ ἐπαναφέρει δαιμονικά στοιχεῖα τοῦ εἰδωλολατρικοῦ της παρελθόντος.

ΑΞΙΕΠΑΙΝΟΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ

του Μάρκου 'Επαρχιώτου

Τυγχάνει γεγονός ἀναμφισβήτητον ὅτι τό κύριον πρόβλημα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἡμέρας μας εἶναι ἡ διάδρωσις τοῦ φρονήματος μεγάλου τμήματος τῶν φυσικῶν ἡγετῶν αὐτῆς ὑπὸ τῶν διδασκαλιῶν τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ διαθρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ. Πολλοὶ ἀφοσιωμένοι εἰς τό πατροπαράδοτον σέβας τῆς Ὁρθοδοξίας δυσανασχετοῦν, διότι εἰς τὴν διάδρωσιν ταύτην δέν ἐκδηλοῦται ἀντίδρασις ἐκ μέρους τῶν ὀρθοφρονούντων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν καὶ θεολόγων, ἀγόμενοι μάλιστα εἰς τό ἐσφαλμένον συμπέρασμα ὅτι ἀπέλιπον τῶν τάξεων τῶν ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν οἱ πρόμαχοι τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας. Ὁ γράφων διαφωνῶν πιστεύει ὅτι πολλοὶ τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων καὶ ὀρθοδόξως φρονούν καὶ ἀξιεπαίνως ἐκδηλώνουν τό φρόνημά των ἀλλ' ἀπλῶς αἱ ἐκδηλώσεις αὗται δέν τυγχάνουν τῆς ἀρμοζούσης δημοσιότητος καὶ προβολῆς. Πρὸς στήριξιν καὶ ἀπόδειξιν τῆς πεποιθήσεως ταύτης θεωρεῖ σκόπιμον νά φέρει εἰς τὴν δημοσιότητα μίαν περίπτωσιν θεαρέστου καὶ ἀξιεπαίνου ἀντιδράσεως Ἑλληνος ὀρθοδόξου ἱεράρχου εἰς τόν ἀκριτον ἄνευ ὅρων διάλογον πρὸς τὰς λεγομένας μονοθεϊστικὰς θρησκείας καὶ δὴ τόν Ἰουδαϊσμόν.

Πρόκειται περὶ τῆς εὐθαρσοῦς ἐπισημάνσεως ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου τῆς ἐξάρσεως προσβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ μέρους Ἰουδαίων θεολόγων παρὰ τούς διεξαγομένους διαλόγους. Ἡ ἐπισήμανσις περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου πρὸς τὴν ὁμιλίαν τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κατὰ τὴν Ε' Σύναξιν τῆς ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου γενομένην ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ 31 Αὐγούστου ἕως 3 Σεπτεμβρίου 2002, εἰς ἣν ὁ Ἅγιος Ἀλεξανδρουπόλεως μετέσχεν μετὰ τοῦ Ἀγίου Ἐλασσώνος κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωποῦντες τούς ἱεράρχας τῶν

ἐπαρχιῶν τῆς βορείου καὶ νησιωτικῆς Ἑλλάδος εἰς ἃς ἀναφέρεται ἡ Πρᾶξις τοῦ 1928.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀλεξανδρουπόλεως ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Πατριάρχου εἰς τόν διάλογον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν λεγομένων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, μετὰ πολλῆς παρρησίας καὶ ὁμολογιακῆς διαθέσεως ἔθεσε τό θέμα τῆς μή ἀνταποκρίσεως τοῦλάχιστον τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἰς τὴν φιλικὴν συμπεριφορὰν τῶν ὀρθοδόξων. Οἱ λόγοι του δημοσιευθέντες εἰς τεῦχος Γ' (Ἰουλίου – Σεπτεμβρίου 2002) τοῦ Τριμηνιαίου Περιοδικοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ὁρθοδοξία τυγχάνουν τῷ ὄντι βαρυσήμαντοι. Ἐνεκα τούτου παραθέτομεν αὐτούσιον τό σχετικόν ἀπόσπασμα τῆς ἀντιφωνήσεως. «Αἱ συζητήσεις αὗται πού λέγετε πολὺ ὠραῖα ὅτι πρόκειται νά γίνουν, καὶ ἰδίως εἰς τόν διάλογον μετὰ τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, ἔτυχε πρὸ ἡμερῶν νά ἔχω μίαν ἐνημέρωσιν ἀπὸ ἑνα καλόν θεολόγον ἐπὶ τῶν θεολογικῶν προσπαθειῶν τῶν ἀνά τόν κόσμον ἑδραίων, αἱ ὁποῖαι εἶναι οὐσιαστικῶς πόλεμος κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου. Δέν πρόκειται οὔτε δι' ἐθνικά θέματα οὔτε ἐξ ἐκείνων πού λέγονται περὶ σιωνιστῶν καὶ λοιπῶν. Ἴσως πρέπει εἰδικοὶ νά ἀσχοληθοῦν καὶ νά τό ἴδουν καὶ νά μᾶς ἐνημερώσουν. Ὑμεῖς πιθανόν νά τό γνωρίζετε —ὅτι δηλαδή αὐτὴν τὴν στιγμήν ὑπάρχει μία ἔντασις εἰς τὴν σύνταξιν ἐπιστημονικῶν μονογραφιῶν διὰ νά προσδληθῇ τό πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο γίνεται εἰς ὅλα τὰ πανεπιστήμια ὅπου ὑπάρχει προσδασις Ἰουδαϊκῆς διδασκαλίας. Ἀπλῶς ἐπισημαίνω νά τό προσέξωμεν, διότι ἐάν αὐτό εἶναι ἀκριδῶς ὡς παρίσταται, νομίζω ὅτι ἴσως οἱ διάλογοι μετὰ δέν προσφέρουν τίποτε. Διότι ἡμεῖς δέν πολεμοῦμε κανέναν. Αὐτό εἶναι τό προνόμιον καὶ ἡ εὐλογημένη παρουσία τῆς ἐκκλησίας μας, τῆς ὀρθοδοξίας ὅλης εἰς τόν κόσμον. Δέν πολεμεῖ κανέναν. Εὐαγγελίζεται τόν λαόν καὶ πολεμεῖται ὑπὸ πλήθους ἄλλων προσπαθειῶν, ὑπὸ πλήθους ἄλλων προπαγανδῶν, σεκτῶν, θρησκειῶν. Ἐν Ἑλλάδι, ὅπου

εἶναι ἐντονώτερον αὐτό τό στοιχεῖον, ἔχομεν ἐκπλαγῇ ἀπό τήν ἐπιθετικότητα τόσον ὥστε εἰσηγήθην εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον καί ἐσυντάξαμεν κείμενον διαμαρτυρίας διότι δέν γίνονται σεβαστά πλέον τά δικαιώματα τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας τῶν ὀρθοδόξων καί ὄχι τῶν μειονοτήτων. Τοσαύτη εἶναι ἡ ἔντασις! Δι' αὐτό νομίζω πῶς αὐτό τό θέμα εἶναι ἕν τῶν ὅσων πρέπει νά προσεχθοῦν».

Δυστυχῶς ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος καί εὐστοχωτάτης ἐπισημάνσεως ταύτης «οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις». Οὐδεμία ἀντίδρασις ὑπῆρξεν κατὰ τήν Σύναξιν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς μελέτης τῆς ὁμιλίας τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κατὰ τήν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνάξεως, τῆς δημοσιευθείσης εἰς τό τεῦχος τῆς Ὁρθοδοξίας. Παρά ταῦτα ἡ εὐθαρσής καί πεπαρησιασμένη ἐπι-

σήμανσις τοῦ Ἁγίου Ἀλεξανδρουπόλεως δέν χάνει τήν σπουδαιότητα καί τήν σημασίαν της, ἀποδεικνύουσα ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες Ἱεράρχαι ἀντιδρῶν εἰς τοὺς ἀκρίτους καί ἀλυσιτελεῖς διαθρησκειακοὺς διαλόγους καί ἐκφράζουν τήν ἀγωνιστικὴν ἀντίθεσιν των πρὸς πάντα ὅστις προσβάλλει τό ἅγιον πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐνεκα τούτου υἱικῶς ἀπευθύνομεν εὐχαριστίας καί συγχαρητήρια πρὸς τόν Ἁγίον Ἀλεξανδρουπόλεως διὰ τήν εὐστοχον καί ὀρθοδοξωτάτην ἐπισήμανσιν καί τήν παράκλησιν ὅπως συνεχίσῃ μετὰ τῆς αὐτῆς παρηρσίας καί θάρρους ἀγωνιζόμενος διὰ τήν ἀποφυγὴν ἐκ μέρους τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας τῶν παγίδων τοῦ Διαθρησκειακοῦ Συγκρητισμοῦ καί τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ.

RELIQUIA DANAUM*

τοῦ Σαράντου Καργάκου

«Υπάρχουν πολλές ἐλπίδες· γιὰ μᾶς καμμιὰ»

Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ Κάφκα στριφογυρνᾷ στό μυαλό μου κάθε φορά πού θά βαλθῶ νά σκεφθῶ τίς προοπτικές τοῦ Ἑλληνισμοῦ σ' ἕνα μέλλον πού ἔρχεται ἀφάνταστα γρήγορα. Θά ἤθελα κι ἐγὼ νά εἶμαι αἰσιόδοξος ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ αἰσιοδοξία δέν εἶναι ζήτημα κομματικῆς γραμμῆς οὔτε καταπότιον πού χορηγεῖται θάσει πολιτικῆς συνταγῆς. Γιὰ νά ζήσει κανεὶς σέ κλίμα αἰσιοδοξίας στήν Ἑλλάδα, πρέπει νά ἐπισκεφθεῖ τό δημόσιο ψυχιατεῖο στό Δαφνί ἢ νά παρευρεθεῖ σέ κάποια προεκλογικὴ συγκέντρωση. Δέν χρειάζονται πολλά γιὰ νά μαντεύσω τό μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Τειρεσίας ἔδλεπε σωστά, γιατί ἦταν τυφλός. Ὅλα τὰ ἔδλεπε μαῦρα. Κι ὁ Οἰδίπους, ὅταν ἐπὶ τέλους εἶδε, ἔδγαλε τά μάτια του. Ἐτσι ἔδλεπε καλύτερα τό μαῦρο του τό χάλι.

Μιά ἀρχαία παράδοση μιλᾷ γιὰ τὴ «Χώρα

τῶν Τυφλῶν» πού βρῆκε ὁ Βύζας κάπου στό Βόσπορο κι ἔναντι αὐτῆς ἴδρυσε τὴ δική του πόλη, τό Βυζάντιο. Σήμερα ἡ Χώρα τῶν Τυφλῶν ἔχει μεταφερθεῖ ἐδῶ. Ἀπολαμβάνουμε μίαν ἄχρωμη ζωή, καθηλωμένοι σάν τόν δεσμώτη τῆς πλατωνικῆς σπηλιάς μπροστά σέ μία ἔγχρωμη τηλεόραση. Ὅπως ὁ δεσμώτης τοῦ Πλάτωνος, βλέπουμε τίς σκιές τῶν πραγμάτων ἀλλ' ὄχι τὰ πράγματα. Γιατί τὰ πράγματα εἶναι δυσάρεστα, ἐνῶ ἡ σκιά εἶναι ἀπαλή, ἄνυλη, καί, χάρι στα μοντέρνα συστήματα προβολῆς, πολὺ διάφανη, ἀέρινη, ἀχτινοδόλα καί λαμπερή. Τρεφόμαστε μέ σκιές. Ἐτσι ἀπὸ πολλές πλευρές θυμίζουμε τόν μυθικὸ Ἰξίωνα πού κυνηγοῦσε ἐρωτικά τὴν Ἥρα κι ὁ Ζεὺς, γιὰ νά τόν τιμωρήσει, ἔριξε μπροστά του μιά νεφέλη πού εἶχε τό σχῆμα τῆς Θεᾶς καί ὁ Ἰξίων ἔσμεξε μέ τό σύννεφο καί ἀπὸ τό σμεῖξιμο αὐτό γεννήθηκε ὁ Κένταυρος. Ἀπὸ τό σμεῖξιμο τοῦ μεταπολεμικοῦ Ἑλλήνα μέ τό

* Πρώτη δημοσίευση στό περιοδικό «Ἀρδην», Νοέμβριος 2003

πολιτικό όραμα μέλλοντος γεννήθηκε ο μεταχουντικός Έλλην, ο καρεκλοκένταυρος. Πού ζει πουλώντας άερα. Καί πού φουμάρει άερα. Ένώ οί πάντες τόν φουμάρουν άδέρτα. Λυπᾶμαι αλλά δέν ἦταν στίς προθέσεις μου νά εἶμαι σαρκαστικός, ὥστόσο δέν τό απέφυγα. Γιατί εἶναι ὄντως προκλητικό καί ἐρεθιστικό τό ἐρώτημα, ἂν θά ὑπάρχουν Ἕλληνες τόν 21ο αἰῶνα. Γιατί, μήπως τώρα ὑπάρχουν; Εἶναι τύπος Ἕλληνα αὐτή ἡ καρικατούρα ἀνθρώπου πού φέρει —πρός τό παρόν— τήν ἀστυνομική ταυτότητα Ἕλληνα, χωρίς νά συνειδητοποιεῖ τό δάρος αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος; Διότι τό Ἕλλην δέν εἶναι μιᾶ ἀπλή ὀνομασία. Εἶναι τίτλος εὐθύνης. Πόσο ὑπεύθυνος γιά τήν ἐλληνικότητά του εἶναι ὁ σημερινός, κατά ταυτότητα, Ἕλληνας, πού συντάσσει τό ὄνομα Ἕλλην μέ τό «συμπάθιο»; Πού γιά νά πεῖ κάτι ὑπερασπιστικό γιά τή χώρα του, πρέπει νά κάνει προηγουμένως μιᾶ ἐκτενή δήλωση «μετανοίας», πώς δέν εἶναι σωδινιστής, ἐθνικιστής, ρατσιστής, μιλιταριστής καί ἄλλα εὖοσμα καί ἡχηρά παρόμοια πού ἀνεκάλυψε ἡ ἐντόπια σχολή τῶν Κουίςλινγκς μέ στόχο τό μούδιασμα τῶν ἐθνικῶν ἀντανakλαστικῶν τοῦ λαοῦ μας; Τό νά εἶναι κανεῖς Ἕλληνας, κατά μιᾶ ἔννοια, εἶναι μορφή ἀντιστάσεως. Οἱ Ἕλληνες ἱστορικά ὀρίζονται ὡς λαός τοῦ «ὄχι», τοῦ δαντικοῦ *gran rifiuto*. Σέ τί ἀντίσταται σήμερα ὁ πομφολυγοθήρας λαός τῶν

Ἑλλήνων; Μήπως στήν εἰσβολή τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας καί γραφῆς, πού ἔχει γίνει πρωτεύουσα γλῶσσα στόν τόπο μας; Μήπως γι' αὐτό δέν ἔγιναν μέ θυμηδία δεκτές οἱ δηλώσεις μιᾶς Διαμαντοπούλου περί δευτέρας ἐπίσης γλώσσας (τῶν Ἀγγλικῶν ἐννοεῖται), ἐνώ εἶναι σέ ὅλους γνωστό ὅτι τῇ δευτέρῃ θέσῃ ἐδῶ καί καιρό διεκδικεῖ μέ λίγες ἐλπίδες ἐπιτυχίας ἡ ἐλληνική ἐναντι τῆς ἐπελαύνουσας ἀλβανικῆς!; Διότι, ὡς ἔχουν τά πράγματα αὐτή τῇ στιγμή, μέ τήν ξενομανία πού μᾶς δέρνει καί τήν ὀλιγοτεκνία πού μᾶς μαραίνει, ἡ καθαρεύουσα τοῦ μέλλοντος θά εἶναι τά ἀγγλικά καί ἡ δημοτική τά ἀλβανικά. Κακά τά ψέματα! Οἱ μόνοι πού ἐνδιαφέρονται νά κάνουν μέλλον στήν Ἑλλάδα, εἶναι οἱ Ἀλβανοί. Κάποια ἀντίσταση προβάλλουν στήν ἐπέκτασή τους οἱ Κοῦρδοι, οἱ Γεωργιανοί καί ἐν τινι μέτρῳ οἱ Πακιστανοί. Ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀλωθεῖ ἀπό τά μέσα. Οἱ κάτοικοί της ἔχουν παραιτηθεῖ ἀπό τόν ἑαυτό τους. Ὑπό τό πρόσχημα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ καί τοῦ ἐξευρωπαϊσμοῦ τείνουν νά ἐξελιχθοῦν σέ κακέκτυπα τῶν Ἀμερικανῶν τοῦ συρμοῦ. Ἡ πολιτική τοῦ ἐξευρωπαϊσμοῦ μετεξελίσσει τήν Ψωρο-Κώστενα σέ Εὐρω-Κώστενα.

Ἡ λεγόμενη παγκοσμοποίηση, στό βαθμό πού γίνεται ἀποδεκτή, εἶναι μιᾶ ἀλλοτροπική μορφή ἀποικιοποιήσεως. Μόνο πού τούτῃ τῇ φορᾷ οἱ ἀποικιοκράτες μετατρέπουν σέ ἀποί-

Πᾶνε νά φέρουν πάλι τήν εἰδωλολατρία

Γέροντα, γιατί οἱ διάφορες παραθρησκεῖες στήν Ἑλλάδα ἐπιδιώκουν νά παρουσιά-
ζονται ὡς σωματεῖα κ.λπ. καί δέν λένε ὅτι εἶναι θρησκεῖες;

— Τό κάνουν παραπλανητικά. Καί βλέπεις, ἐνώ ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος κατήργησε τήν εἰδωλολατρία καί καθιέρωσε ὡς ἐπίσημη θρησκεία ὅλης τῆς αὐτοκρατορίας τόν Χριστιανισμό, σήμερα πᾶνε νά φέρουν πάλι τήν εἰδωλολατρία. Ἐπιτρέπουν νά φτιάχνουν τζαμιά, νά ἔχουν οἱ γκουροῦδες τά δικά τους μοναστήρια, νά κάνουν ἐλεύθερα διαλέξεις, νά γίνονται διάφορα κέντρα προσηλυτισμοῦ, οἱ μασόνοι νά δροῦν ἐλεύθερα, οἱ ἰεχωδάδες τό ἴδιο... Βάλλεται ἡ Ὁρθοδοξία μέ ἓνα σωρό θεωρίες. Ἀλλά δέν θά σταθοῦν αὐτά· θά σωριασθοῦν.

Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου,

Λόγοι, Τόμος Γ' Πνευματικός ἀγώνας, σσ. 236-237

Ἔκδ. Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος»,

Σουρωτή Θεσσαλονίκης 2001

κους τούς ἰθαγενεῖς. Τούς κόβουν ἀπὸ τίς ρίζες τους, πού σημαίνει τούς κόβουν ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Κι αὐτό τό «πλασάρουν» σάν προοδευτική ἔκφραση ζωῆς. Ποιὸς ἐνοχλεῖται, ἂν τὸν ποῦμε ριζοτόμο ἢ ριζοσπάστη; Κι ὅμως ριζοτόμος εἶναι αὐτός πού κόβει τίς ρίζες του καὶ ριζοσπάστης αὐτός πού τίς σπάει. Κάποτε καμαρώναμε σάν μιλούσαμε γιὰ «ριζιμιὸ χαράκι». Ὁ βράχος, ἡ πέτρα ἦταν τό ἔμβλημα τοῦ Ἑλλήνα. Σήμερα ἔμβλημα ἔγινε ἡ ἐλαφρόπετρα. Γιατί θέλουμε ὡς φελλοὶ νὰ ἐπιπλέουμε ὄχι νὰ πατᾶμε. Φοδᾶμαι, ὅπως φοδᾶται κι ὁ ποιητής, ὅτι τό μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι γραμμένο στό πίσω μέρος τῶν ἀγγελτηρίων θανάτου. Κανεῖς λαὸς δέν ἔκανε μέσα σέ λίγα χρόνια τόσα κακά κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Καλπάζουμε ραγδαῖα πρὸς νέες μορφές πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ραγιαδοποιήσεως. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι «προοδευτικοί» ἱστορικοὶ ἀπὸ κείνους πού σταβλίζονται σέ πολλά ΑΕΙ, ἔχουν ἀνακηρύξει σέ «χρυσοῦν αἰῶνα» τούς τέσσερις αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας. Καὶ ὡς ἐκ τούτου θεωροῦν τὴν Ἐπανάσταση τοῦ '21, ὅπως κι ὁ Μέτερνικ —καὶ ὁ Κίσειγκερ, φυσικά— μέγα λάθος!! Διότι κάναμε —λέει— τὴν ἀρχή τοῦ ξηλώματος τοῦ πολυφυλετικοῦ κράτους τῶν σουλτάνων. Ἐτσι καλλιεργεῖται συστηματικά στή χώρα μας ἡ λογικὴ τῆς ὑποταγῆς, πού εἶναι πάντα πῶς «λογικὴ» καὶ πειστικὴ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῆς ἀντιστάσεως. Ἡ ἀντίσταση ἀπαιτεῖ θυσίες. Ἡ ὑποταγὴ μόνο σκύψιμο. Εἶναι πῶς εὐκολο καὶ ἀκίνδuno νὰ ἔρπεις ἀπὸ τό νὰ πετᾶς. Τὰ σκουλήκια δέν πέφτουν. Γι' αὐτό πολλαπλασιάζονται. Κάποτε ἔμβλημα εἶχαμε τὸν ἀετό. Καὶ μάλιστα δικέφαλο. Τώρα θὰ κάνουμε ἔμβλημα τὸν μεταξοσκώληκα. Γιατί, ὅπως κι αὐτός, ἔχουμε κλειστεῖ στό κουκούλι τοῦ «ἐγώ» μας πού μᾶς ἐμποδίζει νὰ συνταυτισθοῦμε μέ τὰ πολλά «ἐσύ» καὶ νὰ σχηματίσουμε ἓνα πανίσχυρο μακρυγιαννικό «ἐμεῖς». Χωρὶς αὐτό τό «ἐμεῖς» πού μᾶς διαφοροποιεῖ —χωρὶς αὐτό νὰ σημαίνει ὅτι μᾶς ἀνωτεροποιεῖ— δέν εἴμαστε τίποτα. Εἴμαστε ἓνας ἀνθρώπινος χυλός. Καὶ πού σάν χυλός εὐκολο προσλαμβάνει τό σχῆμα τοῦ περιέχοντος δοχείου.

Τί σημαίνει νὰ εἶναι κανεῖς Ἑλληνας αὔριο; Κι ἂν αὔριο εἴμαστε αὐτό πού σήμερα

εἴμαστε, μᾶς ἱκανοποιεῖ; Μᾶς ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε μιά γεωγραφικὴ ταυτότητα πού θὰ κάνει τὴν Ἑλλάδα μιά ἀπλή γεωγραφικὴ ἔννοια; Μήπως πρέπει νὰ μιλήσουμε καλύτερα γιὰ πολιτισμικὴ ταυτότητα; Καὶ τί μορφή μπορεῖ νὰ ἔχει αὔριο ἡ ταυτότητα τοῦ Ἑλλήνος μέσα σ' ἓναν διαρκῶς μεταβαλλόμενο κόσμο, ὅπου θὰ κυριαρχεῖ ἡ ἀλληλοπεριχώρηση τῶν πολιτισμῶν; Προσωπικά, καὶ μέ τὴ γνώμη πού ἔχω ἀποκομίσει ὡς φιλόλογος καὶ ἱστορικός, δέν φοδᾶμαι αὐτὴ τὴ συνάντηση τῶν πολιτισμῶν. Αὐτό πού φοδᾶμαι εἶναι ἡ ἀπαγόρευση τῶν πολιτισμῶν. Καὶ ὑποπτεύω ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμός, πού κορυφαῖες ἐκφράσεις του εἶναι ὁ λόγος, ὁ διάλογος, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δημοκρατία, τελεῖ ὑπὸ ἀπαγόρευση. Καλούμεθα νὰ ζήσουμε σ' ἓναν κόσμο ἄλλογο, παράλογο, μέ περιορισμένες πολιτικὲς ἐλευθερίες καὶ μέ φαλκιδευμένη ἢ φενακισμένη μορφή δημοκρατίας. Σέ ἓναν κόσμο ἀπρόσωπο πού θὰ φορεῖ τό προσωπεῖο τῆς μάζας. Ὅ,τι μπορεῖ νὰ ὑψώνει τὸν ἄνθρωπο σέ προσωπικότητα, σέ ἐγκυρο καὶ ὑπεύθυνο πολίτη θὰ ἐξατμίζεται ὀργουελικῶς καὶ θὰ ἐξαφανίζεται. Ἀσφαλῶς ὡς μαζικοὶ Ἑλληνες, παρὰ τίς κάποιες διαφοροποιημένες ἐκφράσεις, θὰ ὑπάρχουμε, ὅπως ὑπάρχουν ἐδῶ καὶ 100 χρόνια Ἑλληνες στήν Ἀμερικὴ, χωρὶς αὐτό νὰ σημαίνει πῶς ὁ κόσμος αὐτός ἔχει συνείδηση δάθους ἑλληνικῆ. Ἡ ἑλληνικότητά του εἶναι μιά δευτέρη ταμπέλα. Γιὰ τὴν ὁποία μάλιστα συχνὰ ντρέπεται. Ὁ νέος τύπος ἀνθρώπου, πού παρασκευάζεται μέσῳ τῆς οἰκονομίας, τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν μέσων μαζικῆς ἐπιδροῆς (ΜΜΕ), εἶναι ὁ ἀμερικανὸς ἀνθρώπος, ἓνας ἀνθρώπος παροντικός, χωρὶς ρίζες στό παρελθόν, ἄρα χωρὶς συνείδηση ἀποστολῆς, γιατί δέν εἶναι ἡ ἱστορία αὐτὴ πού καθορίζει ἐν πολλοῖς τὴν τωρινὴ καὶ μελλοντικὴ του παρουσία. Ὁ Ἀμερικανὸς δέν λογοδοτεῖ στήν Ἱστορία, λογοδοτεῖ στό μέλλον καὶ γι' αὐτό τό μέλλον ὅλων μας εἶναι ἀβέβαιο.

Τί σημαίνει αὐτό; Εἶναι ἀπλό: ὁ Ἀμερικανὸς ἐκπροσωπεῖ τό δίκαιο τῆς πυγμῆς καὶ συνομιλεῖ μέ τούς ἄλλους λαούς, ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι συνομίλησαν μέ τούς Μηλίους: ὑποταχθεῖτε γιὰ νὰ μὴν καταστραφεῖτε. Οἱ Μηλῖοι ἀρνήθηκαν τὴν ὑποταγὴ καὶ καταστράφηκαν. Γι' αὐτό σήμερα στὸν τόπο μας γνωρίζει

τόση διάδοση ό ραγιαδισμός. Είλικρινά μέ τρομάζει ή ιδέα νά γίνουμε καί νά ζήσουμε ώς ραγιάδες· αλλά δέν μέ φοβίζει. Αυτό πού μέ φοβίζει είναι άλλο: κάποιιοι, αντί νά μείνουν ραγιάδες, θά προτιμήσουν νά γίνουν γενίτσαροι. ΄Ως γενίτσαροι, ζήσαμε καί επιζήσαμε υπό πολλές μορφές. Αυτή πού διασώζεται έντονότερα στή γλώσσα καί στή συμπεριφορά μας είναι τοῦ «ἴτς όγλάν», πού σημαίνει νεαρός υπηρέτης. Ναι, πολλοί Έλληνες επέζησαν ώς «τσογλάνια» τοῦ σουλτάνου. Πάντα οἱ ἐκάστοτε σουλτάνοι χρειάζονται τσογλάνια. Κι ἐμεῖς πού ἔχουμε τόση παράδοση, τό

ξέρουμε καλά. Δέν θά πολεμήσουμε, ὅπως ό Διηνέκης, υπό σκιάν. Ἐπλῶς, ὅπως λέγει στό «Δωδεκάλογο» ό Παλαμᾶς, περιμένουμε παθητικά τόν Τοῦρκο νά μᾶς πάρει. Μόνο πού ό νεώτερος Τοῦρκος δέν θά εἶναι ό ιστορικός Τοῦρκος ἀλλ' ό Νεότουρκος τῆς Παγκοσμιοποιήσεως. Οἱ Έλληνες οἱ πραγματικοί θά επιζήσουν ώς κλέφτες καί ἀρματωλοί σέ κάποιες ἀπόμακρες πλευρές τῆς γῆς, ὅχι ἐξάπαντος ἑλληνικές. Έλληνες θά ὑπάρχουν παντοῦ ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἀντιστέκονται.

28 Ὀκτωβρίου 2002

«ΣΤ' ΑΡΜΑΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ!» τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου

«...δέν θέλω ἐγώ μονάχα νά καλοπερνᾶω καί τό γένος μου νά δογκάη στή σκλαδιά· μοῦ καίεται ή καρδιά...»

Καθώς πλησιάζει ή επέτειος τῆς ἐθνεγερσίας τοῦ '21, δημοσιεύουμε αὐτήν τήν ἐπιστολή τοῦ «λιονταριοῦ τῆς Ρούμελης», τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου, ὡς ἓνα μικρό ἀφιέρωμα στή μεγάλη ἑορτή. Πρόκειται γιά ἓνα ρωμαλέο κείμενο πού φανερώνει καθαρά τό ὕφος καί τό ἦθος τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ '21. Ἐάν θελήσουμε νά ἀναμετρηθοῦμε μ' αὐτό τό ἦθος, βλέπουμε τή σημερινή μας φτώχεια. Δημοσιεύεται στό διδύλιο τοῦ Κώστα Σαρδελεῆ «Τό Ἀνθολόγιο τῆς Λευτεριάς» (Ἐκδ. Φιλιππότη, σσ. 31-32). Διατηρήσαμε τήν ὀρθογραφία καί τή στίξη τοῦ πρωτοτύπου.

Ἡ γαπημένοι μου Γαλαξιδιώταις.
Ήτανε δέβαια ἀπό τόν Θεό γραμμένο νά ἀδράξωμε τά ἄρματα μιά ἡμέρα, καί νά χυθοῦμε κατά πάνου στούς τυράννους μας, πού τόσα χρόνια ἀνελεήμονα μᾶς τυραγνεύουν. Τί τή θέλομε, ὀρέ ἀδέρφια, αὐτή τήν πολυπικραμένη ζωή, νά ζοῦμε ἀποκάτου στήν σκλαδιά, καί τό σπαθί τῶν Τούρκων νά ἀκονιέται στά κεφάλια μας; δέν τηρᾶτε πού τίποτα δέν μᾶς ἀπόμεινε; αἱ ἐκκλησιαῖς μας γενήκανε τζαμιά καί ἀχούρια τῶν Τούρκων· κανένας δέν μπορεῖ νά πῇ πῶς τάχα ἔχει

τίποτα ἐδικό του γιατί τό ταχύ δρίσκεται φτώχος, σά διακονιάρης στή στράτα· αἱ φαμελιές μας καί τά παιδιά μας εἶναι στά χέρια καί στή διάκρισι τῶν Τουρκῶν. Τίποτε, ἀδέρφια, δέν μᾶς ἔμεινε· δέν εἶναι πρέποντας νά σταυρώσωμε τά χέρια, καί νά τηρᾶμε τόν οὐρανό· ό Θεός μᾶς ἔδωκε χέρια, γνῶσι καί νοῦ· ἄς ρωτήσωμε τήν καρδιά μας καί ὅ,τι μᾶς ἀπαντυχαίνει ἄς τό δάλωμε γρήγορα σέ πρᾶξιν, καί ἄς εἴμεθα ἀδέρφια, δέβαιοι, τό πῶς ό Χριστός μας ό πολυαγαπημένος θά δάλη τό χέρι ἀπάνου μας. Ὅ,τι θά κάμωμε, πρέποντας εἶναι νά τό κάμωμεν μίαν ὥραν ἀρχήτερα, γιατί ὕστερα θά χτυπᾶμε τά κεφάλια μας. Τώρα ή Τουρκιά εἶναι μπερδεμένη σέ πολέμους καί δέν ἔχει ἀσκέρια νά στείλῃ κατά πάνου μας. Ἐς ὠφελῇτο ἀπό τήν περίστασι, ὅπου ό Θεός, ἀκούοντας τά δίκαια παράπονά μας, μᾶς ἔστειλε διά ἐλόγου μας· μία ὥρα πρέποντας εἶναι νά ξεσπάσῃ αὐτό τό μαράζι, ὅπου μᾶς τρώγει τήν καρδιά. Στά ἄρματα ἀδέρφια· ή νά ξεσκαδωθοῦμε ή ὅλοι νά πεθάνωμε· καί δέβαια καλύτερο θάνατο δέν μπορεῖ νά προτιμήσῃ κάθε χριστιανός καί Έλληνας.

Ἐγώ, καθώς τό γνωρίζετε καλότατα, ἀγαπητοί μου Γαλαξιδιῶταις, ἤμπορῶ νά ζήσω βασιλικά, μέ πλούτια, τιμαῖς καί δόξαις· οἱ Τοῦρκοι ὅ,τι καί ἄν ζητήσω μοῦ δίνουνε παρακαλώντας, γιατί τό σπαθί τοῦ Ὀδυσσεά δέν χωρατεύει. Ἐπειτα κοντά στά ἄλλα ἐνθυμοῦνται τόν πατέρα μου, πού τούς ἐξεμάτισε. Μά σᾶς λέγω τήν πᾶσαν ἀλήθεια, ἀδέρφια, δέ θέλω ἐγώ μονάχα νά καλοπερνάω, καί τό γένος μου νά δογκάη στή σκλαδιά· μοῦ καίεται ἡ καρδιά μου, σά βλέπω καί συλλογιοῦμαι πώς ἀκόμα οἱ Τοῦρκοι μᾶς τυραγνεύουν.

Ἀπό τό Μοριά μοῦ στείλανε γράμματα, πώς εἶναι τά πάντα ἔτοιμα. Ἐγώ εἶμαι στό ποδάρι μέ τά παλληκάρια μου· μά θέλω πρῶτα νά ἦμαι δέδαιος τό πώς θά μέ ἀκολουθήσετε καί ἐσεῖς· ἄν ἐσεῖς κάμετε ἀρχή ἀπό τήν μιά μεριά, καί ἐγώ ἀπό τήν ἄλλη, θά σηκωθῇ ὅλη ἡ Ρούμελη· γιατί ὁ κόσμος φοδᾶται· μά σά ἰδῇ ἐλόγουσας, πού ἔχετε τά καράδια, καί ξέρετε καλύτερα τά πράγματα, τό πώς σηκώνετε τό μπαεράκι, θανά ξεθαορέψη καί τελειώση ὅχι καλύτερα τό προᾶγμα.

Περιμένω ἀπόκρισι μέ τόν ἴδιον πού φέρνει τό γράμμα μου. Τή μπαρούτη καί τά βόλια τά ἔλαβα, καί τά ἐμοίρασα· νά μέ οἰκονομήσετε καί στουρνάρια καί ἄν σᾶς περισσεύη καί ἄλλη μπαρούτη νά μοῦ στείλετε γιατί θά τή δώσω στούς Πατρατσικιώταις.

Τοῦ Πανουριά τά λόγια μήν πολυακοῦτε. Εἶναι φοβιτσιάρης· μά σά τό σηκώσωμε ἐμεῖς, ἀλλέως δέ μπορεῖ νά φκιάση, πάρεξ νά ἔρθῃ μέ τό μέρος μας.

Αὔριο τό βράδυ νά ἔρθῃ ἕνας στό μοναστήρι καί θά εὔρῃ τόν Γκούρα γιά νά ὁμιλήσῃ, σά νά ἦμουν ἐγώ ὁ ἴδιος. Τόν Γκούρα νά τόν ἀγαπᾶτε· εἶναι παιδί δικό μου καί καλό παλληκάρι.

Χαιρετίσματα σέ ὅλους τούς φίλους πέρα καί πέρα.

Σᾶς χαιρετῶ καί σᾶς γλυκοφιλῶ.

22 Μαρτίου 1821

Ὁ ἀγαπητός σας
Ὀδυσσεύς Ἀνδροῦτσος»

Γιά τήν ἐνίσχυση τῆς Παρακαταθήκης

ἔχουμε τή χαρά νά πληροφορήσουμε τούς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστες ὅτι προέβημεν στήν ἐκδοση τοῦ βιβλίου τοῦ π. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη «Σύγχρονες αἰρέσεις. Μιά πραγματική ἀπειλή».

Τό βιβλίο πιστεύουμε ὅτι ἐνδιαφέρει τόν μέσο ἀναγνώστη, θρησκευόμενο καί μή, ἐπειδή καταπιάνεται μέ ἕνα καυτό πρόβλημα πού ταλαιπωρεῖ τίς σύγχρονες κοινωνίες καί τήν ἑλληνική δυστυχῶς: τό πρόβλημα τῶν συγχρόνων αἰρέσεων ἢ σεκτῶν, οἱ ὁποῖες ὀνομάζονται διεθνῶς καί ψυχοναρκωτικά, λόγω τῆς καταστροφικῆς δράσεώς των.

Στό βιβλίο παρουσιάζονται μέ τρόπο ἀπλό, σαφῆ ἄλλα καί συγχρόνως ἀπόλυτα τεκμηριωμένο, θέματα ὅπως: Νέα Ἐποχή, Νέα Τάξη Πραγμάτων καί Παγκοσμιοποίηση, κάρμα καί μετενσάρκωση, γιόγκα καί διαλογισμός, διαθρησκειακοί διάλογοι, διαχριστιανικός καί διαθρησκευτικός συγκρητισμός, μεθοδεύσεις νεοφανῶν αἰρέσεων κ.ἄ. Παρουσιάζονται οἱ ὀρθόδοξες θέσεις καί ἀπαντήσεις ἀπέναντι στίς σύγχρονες αὐτές προκλήσεις.

Τό βιβλίο ἔχει σχῆμα 15X23 ἐκ., ἔχει 280 σελίδες καί ἡ λιανική του τιμή εἶναι 13 εὐρώ.

Ἐνας τρόπος νά ἐνισχύσετε τό περιοδικό μας ἀλλά καί τή γενικότερη προσπάθεια πού γίνεται στό πλαίσιο τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου «Παρακαταθήκη» γιά τήν ἀνάδειξη καί προβολή τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παραδόσεως, εἶναι καί ἡ ἀγορά τοῦ βιβλίου αὐτοῦ. Σέ διβλίοπωλεῖα, ἐκθέσεις βιβλίου Ἱερῶν Μονῶν καί Ἱερῶν Ναῶν, καί γενικῶς σέ περιπτώσεις χονδρικής πωλήσεως, παρέχεται ἔκπτωση 30%.

Γιά παραγγελίες μπορεῖτε νά ἀπευθύνεσθε: «Παρακαταθήκη» Τ.Θ. 18407 Τ.Κ. 54003 Θεσσαλονίκη Τηλ. 2310/222-511 Τηλ. καί Fax: 2310/462-562

«ΤΟΥ ΠΑΛΙΚΑΡΙΟΥ»
του Ν.Δ. Τριανταφυλλόπουλου

Στά εξήντα χρόνια από τότε πού έπεσε
ό Παῦλος Μελάς

Ὡς γνωστόν, ἐφέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια ἀπό τήν ἑναρξη τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος καί τή θυσία τοῦ Παύλου Μελά (1904). Ὡς ἓνα μικρό προανάκρουσμα τῆς ἐπετείου δημοσιεύεται τό ποι-

ημα πού ἀκολουθεῖ. Εἶναι παρμένο ἀπό τό διβλίο «Σέ κλαίει λαός...». Ἕνα ἀνθολόγιο γιά τόν Παῦλο Μελά, Ἑπιμέλεια Ν.Δ. Τριανταφυλλόπουλου, Ἐκδ. Δόμος, Ἀθήνα 1995, σσ. 208-209

Νά μπαινες, λέει, μέ τήν ἀντρίκεια σου εἰδή
ἀνάμεσα στούς Καισαρίωνες τά spleen τίς κούφιες τύψεις
μέσ στό παζάρι μας μέ τήν πολλή αἰσθητική πρᾶμᾶτεια
τίς ἔντυπες κατεδαφίσεις τῆς ψυχῆς καί τίς γαμπρές μας εἰρωνεῖς,
νά πάταγες μέ σκέλη ἀνοιχτά, στό χέρι τό ντουφέκι,
πάνω στά ταχτοποιημένα μας τεζάχια μέ τά σαράφικα συνάγματα
τῶν μερμηγκιῶν τήν ὀλιγόψυχη σοδειά καί φρονιμάδα,
κι ὅλον αὐτό τό μάταιο θησαυρισμό μας νά τόν βούλιαζες
σέ ποταμούς βροχῆς μακεδονίτισσας πού ἤπιανε τά κόκαλά σου,
στό χέρι τό ντουφέκι τά σκέλη ἀνοιχτά
τήν ἀγκαλιά σου ἔρημη ἀπό τή μακρινή τρυφερότητα
ὄρθιος μπρός στά λιπαρά μας κλαυθμηρίσματα
χρονῶ τριαντατεσσάρω — πιό πολλῶν
καί πιό βαριῶν ἀπ' ὅλα τά δικά μας μαζωμένα,
καί νά μᾶς κήρυττες μέ κείνη τή φωνή σου: «ἀδελφοί...»
μήπως καί μάθουμε ξανά πῶς περπατοῦν οἱ ἄντρες.

Νά ρχόσουν, λέει, μέ τήν καθημαγμένη σου στολή
νά καταργήσεις τά νυχτερινά τεφτέρια τίς προσθέσεις
τίς ἀφαιρέσεις καί τίς ζυγαριές τίς λεπτολόγες
καί νά σφουγγίσεις μέ τήν τίμια σου παλάμη
τά σύν καί πλήν καί τήν ἀπόγνωση γιά τά κεριά μας τά σθησμένα
εὐθυτενῆς καί λασπωμένος κι ἄσπιλος σά φῶς
ἀπό Ἑλλήνων κόκαλα θρεμμένο.

*

Μιάν ἀγκαλιά σά θάλασσα κι ἐντός της συγκολπῶνεις
τούς σύντροφους τήν πατρική μας γῆ καί τό ντουφέκι
πρόσωπα τ ἰ μ ι α κι ἀπό τό μακρὸς σπαραγμένα
νήπιον υἱόν φίλην τε ἄλοχον
τίς νύφες καί τ' ἀγγόνια πού δέν εἶδες.
Στητός καί λασπωμένος κι ἀκηλίδωτος σάν τή φωτιά
— φωτιά πού ἡ Δέσπω νᾶναψε στοῦ Δημουλά τόν πύργο.

ΑΛΛΟ ΑΛΒΑΝΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ

του Κωνσταντίνου Χολέδα, πολιτικού ἐπιστήμονος

Ἄγνοια ἢ/καί διαστρέβλωση τῆς Ἱστορίας προδίδει ἡ καινοφανὴς ἄποψη πού ἀκούσθηκε μέ ἀφορμή τὴν «ὑπόθεση Ὀδυσσέα Τσενάι», ὅτι δηλαδή μεγάλοι ἥρωες τοῦ 1821 καὶ τῶν μετέπειτα ἐθνικῶν ἀγώνων ὑπῆρξαν Ἀλβανοί.

Γίνεται σύγχυση μέ τούς Ἀρβανίτες, τούς ἀρβανιτόφωνους Ἑλληνες. Ἄλλο, ὅμως, Ἀλβανοί καὶ ἄλλο Ἀρβανίτες. Ὑπάρχει μεγάλη διαφορά. Καὶ ἐξηγούμεθα:

Ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης, στήν μνήμη τοῦ ὁποίου ἀσεβοῦν πολλοί, ἦταν Ἑλλήν ἀρβανιτόφωνος, ὅπως ὅλοι οἱ Σουλιῶτες. Ἡ ἐλληνική του συνείδηση φαίνεται καί ἀπό τὴν περίφημη φράση πού εἶπε ὅταν πρωτοπάτησε στά Ἑπτάνησα: «Ὁ Ἑλλήν δέν μπορεῖ νά αἰσθάνεται ἐλεύθερος ἐκεῖ ὅπου κυματίζει ἡ Βρετανική σημαία». Τό δέ Λεξικό πού ἔγραψε ἦταν τῆς ἀρβανιτικῆς — ὄχι ἀλβανικῆς — καὶ ρωμαίικης ἀπλῆς (νεοελληνικῆς). Ἄλλωστε δέν θά μπορούσε νά ἔχει ἀλβανική ἐθνική συνείδηση, διότι κάτι τέτοιο ἐμφανίζεται μόλις τό 1878 μέ τὴν Λίγκα τῆς Πριζρένης–Κοσσυφοπεδίου καὶ μάλιστα ὡς τεχνητό κατασκεύασμα ξένων δυνάμεων καὶ θρησκευτικῶν προπαγανδῶν. Κατά τὴν Τουρκοκρατία δέν ὑπῆρχε ἔθνος Ἀλβανῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας διεκρίνοντο μέ κριτήριο τὴν θρησκεία τους. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἦσαν Ρωμηοί, ἐντεταγμένοι στό ἴδιο Γένος μέ τούς ὑπόλοιπους Ἕλληνες. Οἱ Μουσουλμάνοι ἐνοιωθάντο Τούρκοι, ἐξ οὗ καὶ ὁ ὅρος Τουρκαλβανοί. Ἐάν μιλοῦμε γιὰ ἀλβανική συμμετοχή στήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση δέν πρέπει νά ἀναφερόμαστε στοὺς Μποτσαραίους, τὴν Μπουμπουλίνα καὶ τοὺς Κουντουριώτηδες, ἀλλά στοὺς Τουρκαλβανούς πού χρησιμοποιήθηκαν ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά ὡς σφαγεῖς τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Βυζαντινοὶ πρόγονοί μας δέν ἀνέφεραν Ἀλβανούς στήν Βαλκανική. Ὁ Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος ὀνομάζει Ἀλβανούς μία φυλὴ τοῦ Καυκάσου. Ὁ Γεώργιος Καστριώτης–Σκερντέμπεης, πού θεωρεῖται ἐθνικός ἥρωας τῶν σημερινῶν Ἀλβανῶν, ὀνόμαζε ἑαυτὸν Ὀρθόδοξον Ἡπειρώτη (15ος αἰών). Σέ

ἔγγραφο τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας τῆς Βενετίας στά τέλη τοῦ 15ου αἰῶνος ἡ λέξη ἀλβανός ἐρμηνεύεται «Ἑλληνες ἀπὸ τὴν Ἡπειρο καὶ τὴν Πελοπόννησο» χωρὶς νά ἀμφισβητεῖται ἡ ἐλληνική συνείδησή τους. Ἡ ἀλβανική συνείδηση εἶναι ὅπωςδήποτε ξενόφερτο κατασκεύασμα ὅπως ἀποδεικνύουν καὶ μαρτυρίες τῶν ἰδίων τῶν ἐνδιαφερομένων, τίς ὁποῖες κατέγραψε ὁ σύγχρονός μας διαπρεπὴς δαλκανιολόγος Ἀχιλλεὺς Λαζάρου.

Ὅταν ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Αὐστροουγγαρία γιὰ δικούς τους λόγους προσπαθοῦσαν νά κατασκευάσουν ἀλβανικό κράτος ὥστε νά ἐλέγχουν τὴν εἴσοδο τῆς Ἀδριατικῆς, οἱ Τουρκαλβανοὶ ὕψωναν στό Δυρράχιο τὴν ὀθωμανική σημαία!

Προτιμοῦσαν τὴν τουρκική παρὰ τὴν ἄγνωστη σ' αὐτοὺς ἀλβανική ἐθνική συνείδηση. Ἄλλωστε καὶ στοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους οἱ Μουσουλμάνοι τῆς Ἀλβανίας πολέμησαν καὶ μάλιστα δυναμικά στίς τάξεις τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ. Μετά τό 1908 πολλὰ ἀπὸ τά μέλη τοῦ Νεοτουρκικοῦ κοιμῆται, τό ὁποῖο σχεδίασε καὶ ξεκίνησε τὸν διωγμὸ τῶν Ἑλλήνων ἦταν Τουρκαλβανοί.

Ἡ λέξη Ἀλβανία σημαίνει Λευκή Χώρα ἀπὸ τό λατινικὸ ΑΛΜΠΑ: λευκή. Εἶναι ὅρος μέ γεωγραφική καὶ ὄχι ἐθνολογική σημασία.

Ὁ ὅρος Ἀρβανίτης πού ἀφορᾷ τοὺς Σουλιῶτες, τοὺς Ὑδραίους, τοὺς Σπετσιῶτες καὶ πολλοὺς κατοίκους τῶν Μεσογείων, προέρχεται ἀπὸ τελείως διαφορετικὴ ρίζα.

Συγκεκριμένα ἀπὸ τὴ λέξη Ἀρβανον, τοπωνύμιο τῆς Βορείου Ἡπείρου, πού τό θρῖσκουμε ἤδη ἀπὸ τὸν 11ο αἰῶνα στά κείμενα τῆς Ἀννας Κομνηνῆς. Ἀπὸ τό Ἀρβανον, δηλαδή ἀπὸ τὴν Ἑλληνικοτάτη Βόρειο Ἡπειρο, κατέβηκαν σέ πόλεις καὶ νησιά τῆς Νοτίου Ἑλλάδος ἐλληνικοὶ πληθυσμοὶ πού μιλοῦσαν ἀρβανίτικα. Δηλαδή μία διάλεκτο ἀνάμικτη μέ ἀρχαῖα ἑλληνικά, λατινικά, τουρκικά καὶ ἐντόπια δαλκανικά γλωσσικά στοιχεῖα. Οἱ ἀρβανιτόφωνοι Ἑλληνες οὐδέποτε εἶχαν διαφορετικὴ συνείδηση ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους Ἑλληνες. Παρεμφερές παράδειγμα μᾶς δίδουν οἱ σλαβό-

φωνοι Μακεδονομάχοι Κώττας, Κύρου, Νταλίπης και άλλοι, οι οποίοι πολέμησαν υπέρ της Ελλάδος κατά των Βουλγάρων κομιτατζήδων. Καθώς και οι τουρκόφωνοι Όρθόδοξοι της Καππαδοκίας που κράτησαν μέσω της Εκκλησίας την ελληνικότητά τους αν και έχασαν την ελληνική γλώσσα. Οι δίγλωσσοι Έλληνες αρβανιτόφωνοι, βλαχόφωνοι, σλαβόφωνοι, κ.λπ. μās προσφέρουν χαρακτηριστικές αποδείξεις ότι στα Βαλκάνια κατά τους τελευταίους πέντε τουλάχιστον αιώνες ή Όρθόδοξη πίστη —και γενικότερα ή θρησκεία— διαμορφώνει την εθνική συνείδηση πολύ περισσότερο και από τό γλωσσικό ιδίωμα.

Η σύγχυση μεταξύ των λέξεων Άλβανός και Άρβανίτης δημιουργείται μόνον στην ελληνική γλώσσα, διότι φαίνονται να μοιά-

ζουν οι δύο όροι ήχητικά. Η όμοιότης είναι μόνο επιφανειακή. Στην ουσία διαφέρουν κατά πολύ. Άλλωστε οι ίδιοι οι Άλβανοί αποκαλούν έαυτούς Σκιπετάρ και την χώρα τους Σκιπερία: χώρα των Άετών. Τί κοινό μπορούν να έχουν ένας Σκιπετάρ και ένας Έλλην αρβανιτόφωνος; Ίσως ό ένας να μπορεί να καταλαβαίνει κάποιες λέξεις από τόν άλλο. Άλλά αυτό δέν σημαίνει ότι είχαν ή έχουν την ίδια εθνική συνείδηση. Μήν ξεχνούμε ότι Σέρβοι, Κροάτες και Βοσνιόμουσουλμάνοι μιλούν ακριβώς την ίδια γλώσσα, παρά ταυτα συγκρούσθηκαν μεταξύ τους μέ όδυνηρές συνέπειες.

Σέβομαι και κατανοώ τίς προσπάθειες πολιτικών και δημοσιογράφων να περιορίσουν τά ένδεχόμενα φαινόμενα ρατσισμού και ξενοφοβίας —αν και οι ρίζες των προβλημάτων δέν

Η Παρακαταθήκη παρακαλεί για τή συνδρομή σας

Η Παρακαταθήκη μέ τή χάρη του Θεού, τίς ευχές των Πατέρων και τή βοήθεια των φίλων της εισήλθε από τό φθινόπωρο του έτους 2003 στον έκτο χρόνο εκδόσεώς της.

Όλα αυτά τά χρόνια ή Παρακαταθήκη απεστέλλετο δωρεάν. Η συνδρομή ήταν προαιρετική.

Παρ' ότι ή επιθυμία μας είναι αυτό τό καθεστώς να συνεχισθεί, ή σκληρή πραγματικότητα μās έμποδίζει να τό κάνουμε. Ο λόγος είναι ότι ενώ από τή μιά πλευρά έχουμε αύξηση των εξόδων έκτυπώσεως και αποστολής διά του Ταχυδρομείου, από την άλλη έχουμε μεγάλη μείωση των προαιρετικών συνδρομών άφ' ότου τό ευρύ αντικατέστησε τή δραχμή.

Άναγκάζομεθα από τό παρόν τευχος (Ίαν.-Φεβρ. 2004) να προσαρμοσθούμε και έμείς στην πρακτική των περισσότερων περιοδικών, τά όποια έχουν συγκεκριμένο ποσό συνδρομής, διότι διαφορετικά θά πρέπει λόγω των συσσωρευθέντων χρεών να διακόψουμε την έκδοση της Παρακαταθήκης.

Έτσι ή **ετήσια συνδρομή έσωτερικού θά είναι 10 ευρώ**, ενώ ή **ετήσια συνδρομή έξωτερικού θά είναι 30 ευρώ. Για τήν Κύπρο ή ετήσια συνδρομή θά είναι 7 λίρες Κύπρου.**

Έννοείται ότι θά γίνονται μέ ευγνωμοσύνη δεκτές προσφορές και πέραν του συγκεκριμένου ποσού της ετήσιας συνδρομής για τήν ενίσχυση του περιοδικού και του Συλλόγου που τό εκδίδει, δηλαδή, του Πανελληνίου Συνδέσμου για τήν Έλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη».

Μπορείτε για τήν αποστολή της συνδρομής σας να χρησιμοποιήσετε την ένθετη ταχυπληρωμή, ή όποια έχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος από τίς άλλες ταχυδρομικές έπιταγές ή να καταθέσετε χρήματα σε έναν από τους δύο τραπεζικούς λογαριασμούς που αναγράφονται κατωτέρω:

Έθνική Τράπεζα: **421/614374-15** και Alpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454.**

Στήν τελευταία αυτή περίπτωση της καταθέσεως μέσω Τραπέζης, παρακαλούμε να γράψετε **όπωςδήποτε** τό όνομά σας στο παραστατικό καταθέσεως που συμπληρώνετε στην Τράπεζα, ώστε να μπορούμε να τό πληροφορηθούμε και να σās αποστείλουμε και τήν σχετική απόδειξη. Η απόδειξη συνδρομής ή δωρεάς μπορεί να έπισυναφθεί στή φορολογική σας δήλωση, για να εκπέσει τό ποσό αυτό από τήν Έφορία.

έχουν μελετηθεῖ σωστά— στήν κοινωνία μας. “Ομως κάτι τέτοιο δέν γίνεται μέ ἄγνοια ἢ παραποίηση τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας.” Ἀς μάθουμε καλά τήν Ἱστορία μας ὥστε καί τούς “Ἕλληνες” Ἀρβανίτες νά τιμοῦμε γιά τήν ἐθνική τους

προσφορά καί μέ τόν γείτονα ἀλβανικό λαό νά διατηροῦμε σχέσεις καλῆς γειτονίας, χωρίς δεδαίως νά λησμονοῦμε τήν ἐλληνική κοινότητα τῆς Βορείου Ἡπείρου.

ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΚΡΑΤΟΥΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

τοῦ Παναγιώτη Δρακάτου

Καθηγητοῦ Πολυτεχνικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Πατρῶν

Τό ἄρθρο αὐτό παρακαλῶ ὅπως ληφθῇ ὡς θετική παρέμβαση στό ἄρθρο τοῦ κ. Στέλιου Παπαθεμελῆ μέ τίτλο «Ἡ σημαία ἀνήκει σ’ ἐκείνους πού μποροῦν καί ἔχουν χρέος νά πεθάνουν γι’ αὐτήν» τῆς ἐκδόσης *Παρακαταθήκη* τεῦχος 32, ἔτος 2003, σελ. 6, μέ τό ὁποῖο συμφωνῶ πλήρως καί τόν συγχαίρω ἀφ’ ἐνός μέν γιά τό θάρρος του νά λάβῃ σαφῆ καί ξεκάθαρη θέση στό θέμα τῆς σημαίας καί ἀφ’ ἑτέρου γιά τήν πλήρη ἀνάλυση τῶν ἐννοιῶν ἀναφορικά μέ τήν ἐλληνική παιδεία.

Ἡ παρέμβασή μου συνίσταται στήν παράθεση ὁρισμένων ἱστορικῶν γεγονότων τοῦ τί σημαίνει γιά τόν “Ἕλληνα «νά πεθαίνει γιά τήν σημαία του».

* Κατά τήν ἐπανάσταση τοῦ Θεορίσου στήν Κρήτη τό ἔτος 1905 ὑπό τήν ἡγεσία τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου οἱ τέσσερεῖς προστάτιδες δυνάμεις Γαλλία, Ἀγγλία, Ἰταλία καί Ρωσία ἔστειλαν τούς στόλους στους γιά νά καταστείλουν τήν ἐπανάσταση τῶν Κρητικῶν ἐναντίον του Τούρκου δυνάστη καί ἄρχισαν νά βομβαρδίζουν ἀπό τά πλοῖα τους τούς ἐπαναστάτες. Μία ὁβίδα ἔσπασε τόν ἰστό τῆς ἐλληνικῆς σημαίας καί ἔπεσε στό ἔδαφος· τότε ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἀναφώνησε «ἡ σημαία δέν πέφτει στό ἔδαφος» καί ἓνας ἐπαναστάτης κρητικός ἐπῆρε τήν σημαία, τήν ἐφίλησε, καί ἔκανε ἰστό τῆς σημαίας τό ἴδιο του τό σῶμα. Οἱ ναύαρχοι τῶν στόλων τῶν προστάτιδων δυνάμεων μέ διόπτρες, ὅταν εἶδαν τό γεγονός αὐτό ἐτηλεγράφησαν στίς κυβερνήσεις τους, μέ πρῶτο τόν Ἰταλό ναύαρχο, ὡς ἑξῆς: «αὐτόν τόν ἥρωικό λαό δέν μποροῦμε νά τόν πολεμήσωμεν» καί οἱ κυβερνήσεις τους ἔδωσαν ἐντολή νά ἀποχω-

ρήσουν.

* Κατά τήν εἴσοδο τῶν Γερμανῶν κατακτητῶν στήν Ἀθήνα, τόν Ἀπρίλιο 1941, οἱ Γερμανοί θέλησαν νά ἀνεβάσουν τή σημαία τους στήν Ἀκρόπολη, στό ἴδιο μέρος πού ἦταν ἡ ἐλληνική σημαία καί συνάντησαν τόν “Ἕλληνα φρουρό τῆς σημαίας μας καί τόν διέταξαν νά κατεβάσῃ τήν ἐλληνική σημαία· τότε ὁ “Ἕλληνας στρατιώτης τυλίχτηκε μέ τήν σημαία καί ἔπεσε ἀπό τήν Ἀκρόπολη, ἥρωικῶς πεσόν ὑπέρ πατρίδος.

Τήν ἐπομένη βραδιά δύο λεβέντες πατριῶτες “Ἕλληνες ὁ Μανώλης Γλέζος καί ὁ Ἀπόστολος Σάντας κατέβαζαν μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους τήν γερμανική σημαία πού εἶχαν ἀνεβάσει οἱ Γερμανοί.

* Κατά τήν ἐπίθεση τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων ἐναντίον τῆς πατρίδος μας, τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1941, ὁ ὑπολοχαγός Ἐμμανουήλ Ζαχαράκης μέ τούς στρατιῶτες του ἀρνήθηκαν ὅλοι νά παραδοθοῦν στούς Γερμανούς ἢ νά φύγουν οἰκιοθελῶς καί συνέχισαν τόν ἀγῶνα ὑπέρ βωμῶν καί ἐστιῶν ὑπερασπιζόμενοι τά ὄχυρά Ροῦπελ παρά τό γεγονός ὅτι ἡ τότε κυβέρνηση Τσολάκογλου ὑπέγραψε τήν συνθήκη ἀνακωχῆς. Ἡ ἐλληνική σημαία κυμάτιζε στά ὄχυρά παρά τίς λυσσώδεις ἐπιθέσεις τῶν γερμανῶν. “Ὅταν ὁ ὑπολοχαγός ἔκρινε ὅτι ὁ ἀγῶνας ἦταν μάταιος καλεῖ τούς στρατιῶτες του καί τούς εἶπε, ὅτι πρέπει νά παραδοθοῦν καί ἡ Πατρίδα θά τοῦς χρειαστεῖ ἀργότερα καί ἀπεφάσισαν νά παραδοθοῦν, ὑψώνοντας λευκή σημαία, κατά τόν στρατιωτικό κανονισμό. “Ὅταν δγῆκαν ἀπό τά ὄχυρά οἱ “Ἕλληνες ὑπερασπιστές κρατοῦσαν τήν ἐλλη-

νική σημαία και είδαν παρατεταγμένους τούς Γερμανούς να τούς παρουσιάζουν όπλα και ό Γερμανός συνταγματάρχης να τούς αποκαλεί ήρωες και ότι ούδέποτε άλλος στρατός τούς πολέμησε με τόση ανδρεία και αυταπάρηση προς τόν θάνατο.

* Κατά την ναυμαχία του Ναυαρίνου, στην επανάσταση του 1821 έναντίον του Τούρκου δυνάστη, οι προστάτιδες δυνάμεις Γαλλία, Ἀγγλία, Ρωσία δέν είχαν αποφασίσει τήν επέμβαση κατά τῶν Τούρκων μέχρι τή στιγμή πού ό Γάλλος ναύαρχος είδε μέ τήν διόπτρα του τό λάδαρο τής επαναστάσεως και τούς όλίγους αρματωλούς και κλέφτες μέ τόν Μακρυγιάννη σέ θέση μάχης.

Ὁ ναύαρχος συγκινήθηκε και κατέβηκε από τό πλοίο, πλησίασε τόν Μακρυγιάννη και τοῦ εἶπε ότι ό άγώνας τους εἶναι μάταιος, διότι εἶναι τόσοι λίγοι και σχεδόν άοπλοι και οι Τούρκοι πολυάριθμοι και πανοπλιοί.

Τότε ό Μακρυγιάννης τοῦ άπήντησε:

«Εἶναι άδύνατες οι θέσεις και εμεῖς, όμως εἶναι δυνατός ό Θεός όπου μάς προστατεύει· και θά δείξωμεν τήν τύχη μας σ' αυτές τίς θέσεις τίς άδύνατες· κι άν εἴμαστε όλίγοι εἰς τό πλῆθος τοῦ Μπραΐμη, παρηγοριόμαστε μ' έναν τρόπον, ότι ή τύχη μάς έχει τούς Ἑλληνες πάντοτε όλίγους. Ὅτι αρχή και τέλος, παλαιόθεν και ὡς τώρα, όλα τά θερία πολεμοῦν να μάς φάνε και δέν μποροῦνε· τρώνε από μάς και μένει και μαγιά. Και οι όλίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν· και όταν κάνουν αυτεῖνη τήν άποφασιν, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν. Ἡ θέση όπου εἴμαστε σήμερα έδῶ εἶναι τοιούτη· και θά ιδοῦμεν τήν τύχη μας οι άδύνατοι μέ τούς δυνατούς». —«Τρέ μπιέν», λέγει κι' ανεχώρησε ό ναύαρχος.

* Στό Μουσείο τής Σχολής Πεζικοῦ οι πολεμικές σημαῖες εἶναι διάτρητες από σφαῖρες και οι σημαιοφόροι πολεμιστές πολλές φορές έπεφταν νεκροί από τά έχθρικά πυρά αλλά ή ελληνική σημαία κυμάτιζε ὄρθια. Ὁ επισκέπτης δέν μπορεί να εἰσέλθῃ στό Μουσείο έάν δέν σταθῇ σέ στάση προσοχῆς και έάν φορῇ πηλίκιο πρέπει να άποκαλυφθῇ σέ ένδειξη σεβασμοῦ.

Σέ όλες αυτές τίς μεγαλειώδεις στιγμές τήν ελληνική σημαία κρατοῦν ελληνικά χέρια.

* Οι άρχηγοί κρατῶν ύποκλίνονται μπρο-

στά στήν σημαία τοῦ δικοῦ τους κράτους ή τοῦ κράτους πού επισκέπτονται.

Και για να επαναλάβω τόν τίτλο τοῦ άρθρου τοῦ κ. Παπαθεμελῆ «κρατᾷ τήν ελληνική σημαία όταν εἶσαι έτοιμος να πεθάνεις γι' αὐτήν», ὅπως τό έκαναν οι γενιές τῶν Ἑλλήνων.

Ἀναφορικά τώρα μέ τό έρώτημα, έάν μπορεί να κρατᾷ τήν ελληνική σημαία κατά τίς παρελάσεις, μαθητῆς πού έπρώτευσε αλλά εἶναι ξένος, ή άπάντηση εἶναι ξεκάθαρα «όχι». Ἐμεῖς οι Ἑλληνες ήδη από τήν παράδοσή μας τής αρχαίας Ἑλλάδος προσφέραμε ειδική τιμή στόν ξένο, άφού οι αρχαῖοι μας πρόγονοι έθέσπισαν τήν φιλοξενία ὡς θεότητα, τόν Ξένιο Δία, και ή παράδοση αὐτή τηρεῖται αλώδην μέχρι σήμερα από τούς όπου γῆς Ἑλληνες. Ἀσφαλῶς, δέν διαφεύγει τής προσοχῆς κανένας Ἑλληνας ή ξένου, πόσης άγάπης και προσφορᾷς τυγχάνουν οι ξένοι μας, άκόμη και στους πολέμους. Στόν ελληνοϊταλικό πόλεμο, έπαιρναν φαγητό πρώτα οι Ἰταλοί αἰχμάλωτοι και μετά οι στρατιῶτες μας. Στό μέτωπο τήν ξηρά τροφή μοιράζονταν οι Ἑλληνες μέ τούς αἰχμαλώτους, σέ σημείο πού συγκινοῦνταν οι Ἰταλοί.

Ἀλλά και στήν ὀρθόδοξη χριστιανική συνείδηση τοῦ Ἑλλήνα ή άγάπη προς τόν ξένο εκφράζεται κατά μοναδικό τρόπο, διεθνῶς, αρκεῖ να αναφερθοῦμε στό φιλανθρωπικό έργο τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος προς τίς χῶρες τῶν Βαλκανίων μετά τή άλλαγή τῶν ὑλιστικῶν κοινωνικῶν συστημάτων, όπου ή ανθρωπιστική δοήθεια ἦταν τόσο μεγάλη, ὡστε σέ δηλώσεις τους οι Βαλκάνιοι φίλοι μας τόνιζαν: «ό Θεός και οι Ἑλληνες».

Ἡ χριστιανική συνείδηση τῶν Ἑλλήνων έμπνέεται από τόν ψαλμόν τής Μεγάλης Παρασκευῆς πού άκοῦμε, τήν πιο συγκινητική στιγμή μετά τή σταύρωση, όταν ό Ἰωσήφ ό από Ἀριμαθείας ζητᾷ από τόν Πιλάτον τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ:

Ἦχος πλάγιος α'

Δός μοι τοῦτον τόν ξένον, τόν εκ θρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα, εν κόσμῳ. Δός μοι τοῦτον τόν ξένον, ὃν όμόφυλοι μισοῦντες θανατοῦσιν ὡς ξένον. Δός μοι τοῦτον τόν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπειν τοῦ θανάτου τόν ξένον· δός μοι

τοῦτον τόν ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν τοὺς πτω-
χοὺς τε καὶ ξένους...

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἡ ἑλληνική πολιτεία
πρέπει νά ἀμείδῃ τοὺς πρωτεύοντας ξένους
μαθητάς, μέ βραβεῖα καὶ ἐπαίνους καὶ ὄχι μέ τό
νά κρατοῦν τήν ἑλληνική σημαία κατά τίς πα-
ρελάσεις, πρὸς ἀποφυγὴν κάθε παρεξηγήσεως
καὶ ἀμφισβήτησεως.

ἝΑς προσέξουν, ἰδιαίτερα, τό θέμα αὐτό οἱ

Ἕλληνες πολιτικοί, διότι ἡ λαίλαπα τῆς πα-
γκοσμιοποίησης ἰσοπεδώνει κάθε ἠθική ἀρχή
καὶ παράδοση καὶ δέν λογαριάζει πίστη καὶ
πατρίδα, ἀρκεῖ νά ἐξυπηρετεῖ τό ὕλικό συμφέ-
ρον τῶν πλουσίων. Γιά ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες
εἶναι θέμα ἀγῶνος μέχρις ἐσχάτων ὑπὲρ Πίστε-
ως καὶ Πατρίδος γιά νά κρατοῦν τήν σημαία
μας πάντοτε Ἕλληνες.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Πρωτοπρ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ,

**† Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Σ. Ρωμανί-
δης, Ὁ «προφήτης τῆς Ρωμηοσύνης» προ-
σωπογραφούμενος μέσα ἀπό ἄγνωστα ἢ λί-
γο γνωστά κείμενα, Ἐκδόσεις Ἀρμός, Ἀ-
θήνα 2003, σσ. 208**

Τό τελευταῖο χρονολογικά βιβλίον τοῦ
ἀκούραστου π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ εἶναι
ένα πραγματικό μνημόσυνο τιμῆς στόν δά-
σκαλό του καὶ δάσκαλό μας, μακαριστό πλέ-
ον, πρωτοπρεσβύτερο Ἰωάννη Ρωμανίδη,
(†2001) Καθηγητὴ τῆς Δογματικῆς στή Θεο-
λογικὴ Σχολή τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστη-
μίου Θεσσαλονίκης.

Στόχος τοῦ βιβλίου —ὅπως σημειώνει στόν
πρόλογό του ὁ συγγραφεύς— «δέν εἶναι ἡ σύ-
νταξη μιᾶς συστηματικῆς μελέτης γιά τόν π.
Ἰωάννη, ἡ κριτική ἀποτίμηση τοῦ ἔργου του
καὶ ἀξιολόγηση τῆς θεολογικῆς προσφορᾶς
του. Αὐτό ἔγινε ἤδη, κατά τρόπο μάλιστα
ικανοποιητικό, ἀπό τόν καθηγητὴ Andrew J.
Sepko, στήν πολύ καλή μονογραφία του γιά
τόν π. Ἰωάννη μέ τίτλο Prophet of Roman
Orthodoxy – The Theology of John Romanides
(Synaxis Press, The Canadian Orthodox
Publishing House, Victoria – Canada 1988).
Σκοπός μας εἶναι ἡ συγκέντρωση χαρακτηρι-
στικῶν κειμένων, δικῶν του καὶ ξένων, ἐκδε-
δομένων καὶ ἀνεκδότων, πού φανερώνουν τόν
ἄνθρωπο π. Ἰωάννη καὶ ἐνσαρκώνουν τήν θεο-
λογία του. Κάποιοι μιλοῦν γιά τόν π. Ἰωάν-
νη καὶ σέ ὅλους μας ἀπαντᾷ ἐκεῖνος μέ τήν

γνωστή θεολογική πληρότητα καὶ ἀκρίβειά
του. Ἔτσι θά φανεῖ τό στίγμα τῆς παρουσίας
του ὡς ὀλοφώτου ἀστέρου λάμπαντος στό θεο-
λογικό μας στερέωμα ἐπὶ πενήντα περίπου
χρόνια, ἀνοίγοντας νέους δρόμους στήν Δογ-
ματική, ἀλλά καὶ στήν Ἱστορία καὶ τή Λα-
τρεία, πρὸς τήν αὐθεντική ὁρθόδοξη–ρωμαί-
κη παράδοση, γιά νά φανεῖ ἡ ἀγάπη του πρὸς
αὐτήν καὶ ἡ ταύτιση του μαζί της». (σ. 14)

Ὡς πρὸς τήν δομή, τό βιβλίον ἀποτελεῖται
ἀπό τρία μέρη. Στό Α' Μέρος παρατίθενται
βιογραφικά καὶ κριτικά κείμενα. Στήν ἐνότη-
τα αὐτή ἀναδημοσιεύονται κείμενα, πού
εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητος εἴτε ζῶντος
ἀκόμη τοῦ π. Ἰωάννου ἢ ἀμέσως μετά τήν
κοίμησή του καὶ τά ὅποια προσφέρουν βιο-
γραφικά του στοιχεῖα ἢ ἀπαντοῦν σέ συκοφα-
νικά χαλκεύματα ἐναντίον του, ἐπιχειρώντας
παράλληλα μιά κριτική ἀποτίμηση τῆς θεολο-
γικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς προσφορᾶς του.
Στό Β' Μέρος δημοσιεύεται ἡ ἀλληλογραφία
τοῦ π. Ἰωάννου μέ τήν οἰκογένεια Πατέρα
ἀπό τήν Χίο, πού εἶχε τήν καλωσύνη νά ἐμπι-
στευθεῖ στόν π. Γ. Μεταλλινό ἡ σεβαστή
ἡγουμένη μοναχή Μαρία Μυρτιδιώτισσα,
στήν ὁποία καταγράφεται ἡ πρώτη ἐπαφή
τοῦ π. Ἰωάννου Ρωμανίδη μέ τήν ἑλληνική
πραγματικότητα καὶ τήν θεολογία της. Πρό-
κειται γιά 26 ἐπιστολές, οἱ ὁποῖες ἀντηλλάγη-
σαν μεταξύ τοῦ π. Ἰωάννου καὶ τοῦ ζεύγους
Πανάγου καὶ Κατίγκως Πατέρα (μετέπειτα
μοναχός Ξενοφῶν καὶ γερόντισσα Μαρία

Μυρτιδιώτισσα της Ἱερᾶς Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ Οἰνουσῶν Χίου) στή διάρκεια τῶν ἐτῶν 1956 ἕως 1969. Τέλος, στό Γ' Μέρος δημοσιεύεται ἡ ἐργογραφία τοῦ π. Ἰωάννου Ρωμανίδου, τήν ὁποία συντάξε ὁ συγγραφεύς ἐπί τῇ δάσει τῶν ἐργασιῶν τοῦ π. Ἰωάννου πού ἔχει στήν βιβλιοθήκη του, μέ τήν πολύτιμη βοήθεια τοῦ μεταπτυχιακοῦ φοιτητοῦ του κ. Δημήτρη Δημητρακόπουλου.

Μέσα ἀπό τήν ἀλληλογραφία τοῦ π. Ἰωάννου μέ τήν εὐσεβεστάτη οἰκογένεια Πατέρα προβάλλει ἀδιάστα ὁ «καθημερινός» π. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν π. Ἰωάννη τῶν θεολογικῶν του συγγραφῶν. Συγγράμματα καί προσωπική βιοτή ἀποτελοῦν μιά συνεπῆ συνέχεια. Καί αὐτό εἶναι τό σημαντικό. Παρά τό σχετικῶς νεαρόν τῆς ἡλικίας του (γεννήθηκε τό 1927), ἤδη ἀπό τά χρόνια τῆς διδακτορικῆς του διατριβῆς μέ θέμα «Τό Προπατορικό Ἀμάρτημα» (1957) ὁ π. Ἰωάννης προβάλλει ὥριμος θεολογικά καί πνευματικά. Ἡ γνωριμία τοῦ ἀναγνώστου μέσῳ τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν μέ τόν «καθημερινό» καί αὐθεντικό συγχρόνως π. Ἰωάννη, ἐπιβεβαιώνει πόσο δίκαιο ἔχει ὁ συγγραφεύς τοῦ βιβλίου π. Γ. Μεταλληνός στήν διαπίστωση πού κάνει στόν Πρόλογό του. Γράφει ἐκεῖ: «Ἡ προσωπική μου γνωριμία μέ τόν π. Ἰωάννη ἔγινε τό 1976, κατά τή διάρκεια τοῦ Β' Συνεδρίου τῶν Ὁρθόδοξων Θεολογικῶν Σχολῶν (Αὐγουστος 1976), ὅταν ἐμφανίσθηκε στή Γραμματεία ὅπου προσέφερα τήν διακονία μου, κοντά στόν Καθηγητή κ. Σάββα Ἀγουρίδη. Αἰσθάνθηκα δέος ὅταν τόν συνάντησα, πού τό ἐμεγένθυσε ἡ κλειστότητα τοῦ χαρακτῆρος του καί τό αὐστηρό τοῦ ὕφους του, πού ἔδειχναν ὅμως αὐτό πού δέν ἦταν ὁ π. Ρωμανίδης. Διότι, ὅταν τόν γνώρισα καλύτερα, διεπίστωσα ὅτι πίσω ἀπό τήν φαινομενική αὐστηρότητα ἔκρυβε ἕναν καλωσυνάτο ἄνθρωπο, μέ μεγάλη αἴσθηση τοῦ χιούμορ καί φιλικότατο στή συμπεριφορά του. Ἴσως αὕτη ἡ πρώτη —ἀρνητική— ἐντύπωση, πού δημιουργοῦσε ἡ πρώτη συνάντησή μας, δέν «ἀπομυθοποιήθηκε» ποτέ γιά τούς κατηγόρους του, διότι δέν ἐτόλμησαν ποτέ νά γνωρίσουν καλύτερα τόν ἄνθρωπο, ἔξω ὅμως ἀπό τίς κοσμικές «σαχλεπίσαχλες» ἀστειότητες, μέ τίς ὁποῖες ἐκεῖνοι ἔμαθαν νά δημιουργοῦν

κατ' ἐπίφαση κλίμα φιλικότητας».

Μέσα καί ἀπό τήν ἀλληλογραφία αὕτη ἀναδεικνύεται ὁ π. Ἰωάννης Ρωμανίδης σέ πραγματικά πατερική καί προφητική μορφή τῶν καιρῶν μας.

Ὁ σεβαστός μας καθηγητής π. Γ. Μεταλληνός δέν χρειάζεται τά συγχαρητήριά μας. Ἐμεῖς ὅμως αἰσθανόμεθα τήν ἐσωτερική ἀνάγκη καί συγχαρητήρια νά τοῦ δώσουμε γιά τό νέο του βιβλίο, καί εὐχαριστίες καί τίς ταπεινές μας εὐχές ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας νά τόν στηρίξει, νά τόν φωτίζει καί νά τόν ἐνδυναμώνει.

π. ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΒΛΙΑΓΚΟΦΤΗ, Σύγχρονες αἱρέσεις. Μιά πραγματική ἀπειλή, Ἐκδόσεις Παρακαταθήκη, Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 280

Τό βιβλίο αὐτό ἔρχεται σέ μιά κρίσιμη ἐποχή, νά καλύψει τό ἔλλειμμα οὐσιαστικῆς ἐνημέρωσης τῶν πολιτῶν τῆς χώρας μας καί νά ἀπογυμνώσει τό προσωπεῖο τοῦ «δογματικοῦ πλουραλισμοῦ» πού εὐαγγελίζεται ἡ Νέα Τάξις Πραγμάτων. Ἀποκαλύπτει μιά πραγματική, παλαιά ὅσο καί νεοφανῆ, ἀπειλή γιά τήν κοινωνία μας: τίς αἱρέσεις.

Τό βιβλίο συγκεντρώνει πρόσφατες εἰσηγήσεις καί ἄρθρα τοῦ συγγραφέα, πού δίνουν μέ ἀπλές γραμμές, τήν ταυτότητα τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων οἱ ὁποῖες δροῦν καί στήν πατρίδα μας. Περιγράφει συγκριτικά τήν ἐννοιολογική καί φιλοσοφική ὑπόστασή τους, τά σύμβολά τους καί ἐκθέτει τή φανερά καί ἀφανῆ διαπλεκόμενη δράση τους. Τεκμηριώνει τήν ἀνάγκη νά διαχωρισθεῖ σαφῶς στίς συνειδήσεις μας ἀλλά καί σέ θεσμικό ἐπίπεδο, τό ὀρθόδοξο ἀπό τό μή-ὀρθόδοξο, ἡ Ἐκκλησία ἀπό τίς «Ἐκκλησίες», ἡ ἀλήθεια ἀπό τίς δοξασίες. Ἀς ἀφήσουμε κατά μέρος τίς ψευδεπίγραφες συγκρητιστικές, οἰκουμενιστικές ἀναζητήσεις «τῶν ὅσων μᾶς ἐνώνουν» καί ἄς δοῦμε τί μᾶς χωρίζει ἀπό τίς αἱρέσεις καί παρθρησκεῖς, τονίζει ὁ συγγραφέας.

Ὁ π. Ἀρσένιος, μοναχός, διδάκτωρ Θεολογίας καί πτυχιούχος Φιλοσοφίας, στενός συνεργάτης καί συνεχιστής τῆς ἀντιαιρετικῆς μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπό τόν ἀειμνηστο π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο, σχολιάζει

τίς σύγχρονες αίρέσεις, τά αίτια καί τίς μεθόδους ἐξάπλωσής τους συνεργούντων καί τῶν Μ.Μ.Ε.

Ἐπίκεντρο καί κοινό σημεῖο τῶν νεοφανῶν αίρέσεων εἶναι ὁ ἀνθρωποκεντρισμός. Ἡ λατρεία τοῦ ἑαυτοῦ-θεοῦ, πού προωθεῖ τό «Σχέδιο» τῆς (βασισμένης στή θεωρία Κάρμα) ἀναδυομένης πανθησκείας, ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τόν πυρήνα τῆς ἀγιοπατερικῆς διδασκαλίας, τόν Χριστοκεντρισμό.

Τό βιβλίό κατονομάζει πρωτοστατοῦσες ὁργανώσεις Χριστιανικοῦ ἢ διαθηρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ, ὅπως τό Παγκόσμιο Συμβόλιο Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἐταιρεία τῶν λεγομένων Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά ἢ Χιλιαστῶν, ὁργανώσεις τύπου Μασονίας, ἡ «Ἐνωτική Ἐκκλησία» τοῦ Κορεάτη ψευδομεσσία Σάν Μουνγκ Μούν, ἡ Σαηεντολογία καί δορυφορικές ὁργανώσεις τους, εἶναι μερικές ἀπό τίς ψηφίδες στό μωσαϊκό τῆς «Νέας Ἐποχῆς», πού προωθοῦν τά ἐγκληματικά καί ἐγκληματογόνα δόγματά της. Τά τελευταῖα χρόνια ἐπιδίδονται σέ συστηματική καί ἀπροκάλυπτη προσπάθεια ἀλλοιώσεως τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος καί τῆς ἐθνικῆς ἰδιοπροσωπίας μας. Πρόκειται γιά καλοστημένα, ὅπως ἀναφέρεται, «σχέδια ἐξαπλώσεως αὐτῶν τῶν ὁργανώσεων, πού ξεκινοῦν ἀπό ξένα κέντρα ἀποφάσεων καί ὑποστηρίζονται ἀπό ἄφθονο χρήμα». Οἰκοδομοῦν μία ἀντίστροφη ἠθική, χρησιμοποιοῦντας ἐπικίνδυνες, ἐξαρτησιογόνες τεχνικές ἐπηρεασμοῦ, πού ἐπιδιώκουν νά καταργήσουν τήν ἐλευθερία τοῦ προσώπου καί νά διαδρώσουν ἐωσφορικά τήν κοινωνία

μας.

«Νεοφανεῖς ὁλοκληρωτικές αίρέσεις», «ἐλευθεροκτόνες αίρέσεις», «καταστροφικές λατρεῖες», ἢ ἀπλῶς «σέκτες», εἶναι μερικοί ἀπό τούς ὅρους πού υἱοθετοῦνται διεθνῶς γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ *κοινωνικοῦ* αὐτοῦ «ψυχοναρκωτικοῦ» φαινομένου, πού ἀπειλεῖ τή Δημοκρατία, τίς διαπροσωπικές σχέσεις, τόν ἄνθρωπο καί τήν κοινωνία. Δυστυχῶς, ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ συγγραφέας, ἡ ἐλληνική Πολιτεία δέν ἔδειξε τήν ἀνάλογη εὐαισθησία: «οἱ αίρέσεις στήν Ἑλλάδα ἔχουν καταφέρει νά περάσουν τό μήνυμα, ὅτι τό θέμα τῶν αίρέσεων εἶναι καθαρά θρησκευτικό...».

Ἐκτός ἀπό τό «ἐννοιολογικό ξεκαθάρισμα» πού προσφέρει, τό βιβλίό ρίχνει φῶς στήν πραγματική, πολιτική, διαπλοκή τῶν ὁργανώσεων αὐτῶν στή χώρα μας μέ *συγκριμένα* στοιχεῖα. Οἱ διαφωτιστικές εἰσηγήσεις ὁλοκληρώνονται μέ τόν ἐπίκαιρο προβληματισμό τοῦ συγγραφέα γιά τόν ἐπονομαζόμενο «διαθηρησκειακό διάλογο», ἓνα χρηστικό κεφάλαιο γιά τή «Νέα Ἐποχή» (ἐμπλουτισμένη ἀναδημοσίευση ἀπό τό τ. 15 τοῦ περιοδικοῦ *Παρακαταθήκη*), ἀλλά καί «προτάσεις ζωῆς» τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τούς τρόπους ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισεως καί γιά τίς ἀντιαιρετικές πρωτοβουλίες πού εἶναι σέ ἐξέλιξη, σέ διορθόδοξο ἐπίπεδο, μέ ἐμπροσθοφυλακή τόν ὀρθόδοξο μοναχισμό.

Χ.Α.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Πρός τήν Συντακτικήν Ἐπιτροπήν
τῆς περιοδικῆς ἐκδόσεως ΠΑΡΑΚΑΤΑ-
ΘΗΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀφοῦ σᾶς εὐχρηθῶ καλή καί καρποφόρο Τεσσαρακοστή ἐπιθυμῶ νά ἐπικοινωνήσω μαζί σας πρός διευθέτηση ἑνός θέματος πού ἔγι-

νε ἀφορμή σχολιασμοῦ στό τεῦχος 33 (Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2003) τοῦ περιοδικοῦ σας, στή στήλη «Εἰδήσεις καί σχόλια». Καί ἐννοῶ τήν ἀρνητική κριτική στήν εἰδηση τῆς μετατροπῆς τῆς παλαιᾶς Μονῆς Παναγίας Ξενιάς τῆς Μητροπόλεώς μας σέ ξενώνα ὅπως κατεγράφη στό σχετικό δελτίο Τύπου τοῦ Ὑπουρ-

γείου Ἀνάπτυξης. Σέ ἀποκατάσταση τῆς ἀληθείας καί γιά τήν πληρέστερη πληροφόρησή σας ἐπιθυμῶ νά σᾶς γνωρίσω τά ἑξῆς:

— Ἡ παλαιά μονή Κάτω Παναγίας Ξενιάς κατεστράφη, σχεδόν ὁλοσχερῶς καί ἐγκατελήφθη μετά τούς σεισμούς τῆς 9ης Ἰουλίου 1980. Λόγω ἀκαταλληλότητος τοῦ ἐδάφους καί ἀδυναμίας ἀναστηλώσεώς της, προεκρίθη τότε ἀπό τόν προκάτοχό μου νῦν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Χριστόδουλο ἡ ἐπανανοικοδόμηση τῆς Μονῆς σέ ἄλλον τόπο, πλησίον τῆς ἐρειπωθείσης παλαιᾶς. Στή νέα αὐτή θέση προεβλέπετο καί ἡ ἐγκατάσταση τῆς γυναικείας ἀδελφότητος. Αὐτό ἔγινε στό διάστημα τῶν ἐτῶν 1984–1999 καί συνεχίζεται ἕως σήμερα. Συνεπῶς ἡ σύμβαση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ τή Γενική Γραμματεία Τουρισμοῦ γιά τή δημιουργία ξενώνα προσκυνηματικοῦ τουρισμοῦ ἀφορᾷ τήν ἐρειπωμένη παλαιά Μονή πού μέ τόν τρόπο αὐτό ἀνακαινίζεται καί ἐπαναλειτοουργεῖ ἐκπληρώνοντας ἕνα ἀπό τά πιό σημαντικά μέρη τῆς ἀποστολῆς της: Τή φιλοξενία τῶν πολυπληθῶν προσκυνητῶν τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Παναγίας Ξενιάς πού ἀποτελεῖ μέγα προσκύνημα τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδος, παλλάδιο καί ἱερό ἐγκαλῶπισμα τῆς ἐπαρχίας μας.

— Πρέπει νά σημειωθεῖ πῶς ἡ Ἱερὰ Μητρόπολή μας, παρὰ τήν εὐρύθυμη λειτουργία τῶν φιλοτίμων μοναχικῶν ἀδελφοτήτων τῶν 17 Ἱερῶν Μονῶν της, δυστυχῶς ἕως σήμερα δέν εἶχε ἀποκτήσει ἕνα ὡρο ἀξιοπρεποῦς φιλοξενίας προσκυνητῶν. Καί τοῦτο διότι οἱ Ἱερεῖς Μονές καί τά Ἱερά Προσκυνήματα τῆς ἐπαρχίας μας δέν μποροῦν νά παρέχουν διανυκτέρευση παρὰ μόνον σέ ὀλιγομελεῖς ὁμάδες ἀνθρώπων. Μέ τήν πρόσφατη ἀπόφαση

τοῦ Ὑπουργείου Ἀνάπτυξης, ἀφενός ἕνα ἐκκλησιαστικό μνημεῖο ἀποκαθίσταται καί ἀφετέρου μιᾶ Μητρόπολη ἀποκτᾷ σημαντικές δυνατότητες φιλοξενίας.

— Στήν ἐπαρχία μας ὁργανώνεται πληρέστερα ἡ προσπάθεια τῆς «ἐκκλησιαστικῆς περιήγησης» ἡ ὁποία περνᾷ πλέον στή διαχείριση τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτέλους πρέπει νά ἀποκαθαρθεῖ ὁ εὐαίσθητος αὐτός τομέας τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας ἀπό τυχόν κερδοσκοποῦς πού σκανδαλίζουν καί προσβάλλουν τήν εὐλάβεια τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ μας. Νομίζω πῶς μιᾶ τέτοια προσπάθεια χρειάζεται συμπαράσταση, καλόπιστες ὑποδείξεις καί ὄχι ἀρνητική κριτική.

— Σέ μιᾶ κοινωνία ὅπου «οἱ υἱοὶ τοῦ σκότους» συχνά ἀναδεικνύονται φρονιμώτεροι ἀπό τούς «υἱοὺς τοῦ φωτός» ἡ Ἐκκλησία μας σάν ζωντανός ὁργανισμός ὀφείλει νά ἀξιοποιεῖ κάθε δυνατότητα πού τῆς παρέχεται γιά νά ἐπιτελεῖ τό ἔργο Της καί νά μεταδίδει διαρκῶς μηνύματα σωτηρίας καί εὐκαιρίες μετανοίας. Ἀσφαλῶς καίρια, στό σημεῖο αὐτό, εἶναι ἡ συνεισφορά τοῦ πνεύμονα τῆς ὀρθόδοξης πνευματικῆς ζωῆς πού ὀνομάζεται ὀρθόδοξος ἀνατολικός μοναχισμός.

Πιστεύω πῶς σέ ἐπόμενο τεῦχος σας θά ἔχετε τήν καλωσύνη νά δημοσιεύσετε τήν ἀπάντηση αὐτή ὥστε καί ἡ ἀλήθεια νά ἀποκατασταθεῖ καί ἡ εὐαίσθητη συνείδηση τῶν χριστιανῶν μας νά μήν σκανδαλίζεται ἀναιτίως.

Σᾶς εὐχομαι δύναμη καί εὐλογία στό ἔργο Σας ἀπό τόν Πανάγιο Τριαδικό μας Θεό. Καλή Τεσσαρακοστή καί Καλό Πάσχα.

Ὁ Μητροπολίτης

Ὁ Δημητριάδος Ἰγνάτιος

Σχόλιο «Π»:

Χαιρόμεθα γιά τήν ἄμεση ἀπάντηση ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο. Νά εἶναι σίγουρος ὅτι οἱ κριτικές μας παρεμβάσεις καί τά σχόλιά μας εἶναι

πάντοτε καλόπιστα καί προσπαθοῦμε νά εἶναι πάντοτε καί τεκμηριωμένα. Σ' αὐτό μᾶς βοηθᾶτε καί σεῖς ἐφ' ὅσον μᾶς παρέχετε ἐγκαιρη καί ἔγκυρη ἐνημέρωση.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Ἀρχιεπίσκοπος: Ἀφελληνίζει τὴν Κύπρο τό σχέδιο Ἀνάν

«Εὐθεῖαν παρέμβασιν εἰς τό Κυπριακόν ἔκανε, τὴν 22α Φεβρουαρίου, εἰς τό κήρυγμα τοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θ. λειτουργίας εἰς τὸν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Πατησίων. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐγκατέλειψε παλαιότερας θέσεις εἰς τό Κυπριακόν, δάσει τῶν ὁποίων ἐχαιρέτιζε τὰς ἐξελίξεις εἰς τό ἐθνικόν θέμα (ὅπως τοῦτο εἶχον κάνει καὶ πολλοὶ Ἱεράρχαι) καὶ ἐχαρὰ κτήρισε τό σχέδιον Ἀνάν ὡς ἀντεθνικόν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔκανε εὐθεῖαν ἐπίθεσιν ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν, τοὺς ὁποίους κατηγόρησεν ὅτι ἀσκοῦν ἀσφυκτικὰς πιέσεις, διὰ νὰ ἀποδεχθῶμεν τό σχέδιον.

Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τό σχέδιον Ἀνάν «ἀφελληνίζει τὴν Κύπρον. Οἱ Κύπριοι πρέπει νὰ ξεχάσουν τὴν Ἑλλάδα, τὴ γλῶσσα, τὴ σημαία, γιὰ νὰ ὑποταχθοῦν στοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς». Ὑπεγράμμισεν ἐπίσης ὅτι οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ προσεύχωνται, «γιὰ νὰ φωτίσει ὁ Θεὸς τοὺς πολιτικούς ἡγέτες, πού πιέζονται νὰ δεχθοῦν μία λύση, πού δὲν τὴν θέλουν κατὰ δάθος». Καὶ προσέθεσεν ὅτι αὕτῃ ἡ λύσις εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτελέσῃ προηγούμενον διὰ τὴν Θράκην καὶ τό Αἰγαῖον».

Ἐφ.μ. Ὁρθόδοξος Τύπος 27.2.2004

Ἡ «Νέα Τάξη Πραγμάτων» στό Σχέδιο Ἀνάν γιὰ τὴν Κύπρο

Δηλωτικὸ τῶν ἐμπνευστῶν τοῦ Σχεδίου Ἀνάν γιὰ τὴν Κύπρο εἶναι τό γεγονός ὅτι μιὰ ἀπὸ τίς πλέον χρησιμοποιούμενες φράσεις σ' αὐτό εἶναι ἡ «Νέα Τάξη Πραγμάτων». Ὁ ὅρος αὐτός ἀποτελεῖ τίτλο τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ Σχεδίου Ἀνάν καὶ τίτλο ἐπίσης ἑνὸς ἀπὸ τὰ Παραρτήματά του.

Τό σχεδιαζόμενο Οὐνιτικό Πατριαρχεῖο Οὐκρανίας

Ἀρκετοὶ Ὁρθόδοξοι ἐντυπωσιάσθηκαν ἀπὸ τὴν σκληρὴ γλῶσσα πού ἐχρησιμοποίησε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος γράφοντας στὸν πάπα μετ' ἡμερομηνία 29 Νοεμβρίου 2003 γιὰ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ νὰ ἱδρῦσῃ Οὐνιτικὸ Πατριαρχεῖο στὴν Οὐκρανία.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἔχουμε τὰ ἐξῆς σχόλια:

1. Ἀπεδείχθη γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὅτι τό Βατικανὸ παραμένει ἀμετακίνητο στὴν ἐπιδίωξη ἑνὸς βασικοῦ στρατηγικοῦ στόχου του, πού εἶναι ἡ καθυπόταξη τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὰ μέσα μπορεῖ νὰ ἀλλάζουν, ἀλλὰ ὁ στόχος εἶναι ὁ ἴδιος. Ἔτσι δικαιώνονται ὅσοι βλέπουν μετ' ἐκχυποψία τοὺς Δαναοὺς τοῦ πάπα «καὶ δῶρα φέροντας», ἐνῶ μένουν ἐκτεθειμένοι οἱ οἰκουμενιστές καὶ οἰκουμενίζοντες θεολόγοι καὶ ἱεράρχες, διότι, παρὰ τὰ ἀνοίγματα καὶ τίς «χειρονομίες καλῆς θελήσεως», τό Βατικανὸ παραμένει ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο ὅπως καὶ πρὶν.

2. Ἡ γλῶσσα εἶναι πράγματι σκληρὴ, ἀλλὰ γιὰ ἓνα θέμα ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας καὶ ὄχι πίστεως. Μετ' τὸν ἴδιο σχεδόν τρόπο βλέπουμε νὰ ἀπευθύνεται ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ σὲ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες (βλέπε θέμα τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν»). Εἶναι γνωστό —ἀλλ' ὅχι καὶ λιγότερο ἐντυπωσιακὸ καὶ ἀπογοητευτικὸ γι' αὐτόν τό λόγο— τό γεγονός ὅτι σὲ τίποτε δὲν διαφέρουν οἱ προσφωνήσεις πρὸς τὸν αἰρεσιάρχη πάπα («Ἀγιώτατε ἀδελφέ» κ.ἄ.ῶ.) ἀπὸ αὐτὲς πού χρησιμοποιοῦνται μετὰξὺ Ὁρθόδοξων ἱεραρχῶν. Τό σημαντικόν, λοιπόν, δὲν εἶναι ὅτι χρησιμοποιοῦμε σκληρὴ γλῶσσα πρὸς τὸν πάπα γιὰ θέματα δικαιοδοσιῶν, ἀλλ' ὅτι δὲν χρησιμοποιοῦμε τὴ γλῶσσα τῆς ἀληθείας σὲ θέματα πίστεως. Τί ἄλλο σημαίνει τό ὅτι ἀναγνωρίζονται στὸν πάπα καὶ τοὺς παπικούς ἱερωσύνη καὶ ἀποστολικὴ διαδοχή;

3. Παρά τήν σκληρή γλώσσα, τό «διά ταῦτα» εἶναι ἀντίθετον τοῦ λογικῶς ἀναμενόμενου. Εἶναι ἡ συνέχιση τοῦ διαλόγου. Αὐτό ἀκριβῶς βλέπουμε νά γίνεται καί στίς σχέσεις μας μέ τό «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.). Ἐνῶ τό λογικό ἐπακόλουθο τῆς κριτικῆς μας θά ἦταν ἡ «ἥρωική ἔξοδος» ἀπό τό «συνέδριον τῶν πονηρευομένων», βλέπουμε κάθε φορά νά διακηρύσσεται ἐντονότερα ἡ δέσμευσή μας γιά παραμονή σ' αὐτά τά ὄργανα (Π.Σ.Ε., διάλογος μέ παπικούς κ.ο.κ.).

Νέα ἐμπλοκή στίς σχέσεις Φαναρίου-Ἀθηνῶν

Ἡ ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἀρχές Μαρτίου 2004) γιά ἀποδοχή τοῦ σχεδίου λύσεως στό θέμα τῶν «Νέων Χωρῶν» πού προτείνει τό Φανάρι, καί τήν ὁποία ἐκόμισαν στήν Ἀθήνα οἱ μητροπολίτες Ἀλεξανδρουπόλεως καί Βεροίας, ἐδημιούργησε εὐφορία. Δέν ἄργησε ὅμως νά ἀλλάξει ἡ εἰκόνα.

Τό νέο ναυάγιο ἐπιβεβαιώνει — δυστυχῶς— αὐτό πού γράψαμε στό προηγούμενο τεῦχος τῆς «Π» (σελ. 1) ὅτι, δηλαδή, «τά αἷτια καί οἱ ἀπώτερες στοχεύσεις τῆς τεχνιτῆς αὐτῆς κρίσεως εἶναι βαθύτερα ἀπ' ὅ,τι ἐκ πρώτης δείχνουν». Ἐμεῖς θά εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐάν διαψευσθοῦμε.

Σέ ἔξαρση τό «Τσάμικο» στήν Ἀλβανία

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτισης κ. Ἀνδρέας, Πρόεδρος τοῦ «Πανελληνίου Συνδέσμου Βορειοηπειρωτικοῦ Ἀγῶνος», προέβη σέ δηλώσεις στίς 24.3.2004. Μεταξύ τῶν ἄλλων σημειώνει:

«Τίς τελευταῖες ἡμέρες τό λεγόμενο “Τσάμικο” δρῖσκεται σέ ἔξαρση στήν Ἀλβανία. Χαρακτηριστικά εἶναι τά πρωτοσέλιδα τοῦ ἀλβανικοῦ Τύπου τοῦ δευτέρου δεκαπενθήμερου τοῦ τρέχοντος μηνός Φεβρουαρίου: *Κόχα Γιόν*: “Οἱ Τσάμηδες στήν Ἑλλάδα, ὅπως οἱ Ἕλληνες στήν Ἀλβανία”. *Σέκονλι*: “Ἡ Βουλὴ θά συζητήσει γιά τό «Τσάμικο»”. *Ριλίντια Ντεμοκρατίκε*: “Τό Τσάμικο στήν ἀτζέντα τῆς Βουλῆς”. *Ντίτα*: “53 Ἀλβανοί

βουλευτές ζητοῦν δοθήθεια τῶν Βρυξελλῶν καί τῆς Οὐάσιγκτων γιά τό Τσάμικο”. Νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀλβανικῆς Βουλῆς ἀποδέχθηκε τό αἶτημα τῶν ἐν λόγῳ Βουλευτῶν καί τό θέμα θά συζητηθεῖ ὁσονοῦπῳ στήν Ἀλβανική Βουλὴ.

Ὅλα αὐτά, τά πρωτοσέλιδα τῶν ἀλβανικῶν ἐφημερίδων, καθὼς καί κάποιες πληροφορίες πού ἔρχονται ἀπό τήν γείτονα, μᾶς δάξουν σε μεγάλη ἀνησυχία. Καί γιά τό ὅτι ἐξαιτίας τῆς προεκλογικῆς περιόδου, κανένας λόγος δέν γίνεται γιά τήν πορεία τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων, ἀλλά καί διότι ὑπάρχει ἀπό τήν πλευρά μας ἀσάφεια στήν ἐξωτερική πολιτική, ἰδιαίτερα μάλιστα ὡς πρός τό Βορειοηπειρωτικό.

Ὅμως τά γεγονότα δέν μᾶς περιμένουν. Καί οἱ καιροί τό φωνάζουν, πῶς εἶναι κρίσιμοι. Ἀραγε ὁ πολιτικός μας κόσμος ἀκούει τό σῆμα κινδύνου πού ἐκπέμπει ὁ Βορειοηπειρωτικός Ἑλληνισμός; Ἡ θά ἀφήσει —γιά ἀκόμη μία φορά, δυστυχῶς— νά πᾶνε τά πράγματα «στήν τύχη τους», ὅπως πολλές φορές συνέβη καί γιά τό Βορειοηπειρωτικό καί γιά τό Κυπριακό.

Φρονοῦμε ὅτι εἶναι καιρός ὅλα τά κόμματα νά χαράξουν ἐνιαία γραμμὴ στά ἐθνικά ζητήματα. Κατά καιροῦς ἔχουμε ὑποστεῖ ἀπαράδεκτες ταπεινώσεις ἀπό τοὺς διαφόρους γείτονές μας καί τοὺς «ὑψηλοὺς» προστάτες τους. Καί ἔχουμε χάσει —ἀλίμονο— ἀρκετά ἐδάφη μέ ἀκραιφνή Ἑλληνισμό.

Ὡρα, λοιπόν, γιά γενναῖες ἀποφάσεις, ἐθνικῶς ἐπωφελεῖς, πού δέν ἀλλάζουν κατὰ τίς περιστάσεις καί τίς διεθνεῖς συγκυρίες. Ὡρα γιά χάραξη τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς στό ἐθνικό ζήτημα τῆς Βορείου Ἡπείρου. Νά δηλώσουν ὅλα τά κόμματα τί θεωροῦν ὡς Βόρειο Ἡπειρο. Μήπως μόνο τά ἐνενήντα (90) χωριά τῆς Δροπόλεως, ὅπως ἰσχυριζόταν ὁ ἀλήστου μνήμης Ἐμβέρ Χότζα; Ἡ Χειμάρρα, ἡ Κορυτσά, τό Ἀργυρόκαστρο, οἱ Ἅγιοι Σαράντα, δέν εἶναι τμήματα τῆς Βορείου Ἡπείρου; Ἐπιπλέον, ἄς γνωρίζουν ὅτι Τσάμικο Ζήτημα δέν ὑφίσταται στοὺς Διεθνεῖς Ὄργανισμούς, ἐνῶ Βορειοηπειρωτικό ὑφίσταται, καί μάλιστα «εἰς τὸν αἰῶνα» κατὰ τήν ἔκφραση τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Παπανδρέου.

Τά πράγματα πρέπει νά ξεκαθαρίσουν. Οί «μεσοδέξικες» καταστάσεις ὄχι μόνο δέν ὠφελοῦν, ἀλλά βλάπτουν —συχνά δέ ἀνεπανόρθωτα— τά ἐθνικά μας θέματα. Ὡς εἶναι δέ-δαιος ὁ πολιτικός μας κόσμος, ὅτι ἔτσι, καί μόνον ἔτσι, θά προσφέρει ὑψίστης σημασίας ὑπηρεσία στήν κατακαυμένη Βόρειο Ὑπειρο, ὁλόκληρο δέ τό ἔθνος θά τόν εὐγνωμονεῖ.

**Συγχαρητήρια
στόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μαντινείας
κ. Ἀλέξανδρο**

«Ἐνα βροντερό “ὄχι” λέει στό ἀμερικανικό φακέλωμα ὁ μητροπολίτης Μαντινείας κ. Ἀλέξανδρος. Ὁ κ. Ἀλέξανδρος θά μετέβαινε τήν Κυριακή στό Σικάγο τῶν ΗΠΑ ὅπου καί θά συμμετεῖχε σέ ἐκκλησιαστικές καί κοινωνικές ἐκδηλώσεις ὕστερα ἀπό πρόσκληση τοῦ ἐκεῖ μητροπολίτη. Ἀνέβαλε τό ταξίδι του τήν τελευταία στιγμή, ἀρνούμενος νά παίξει τό παιχνίδι τῶν Ἀμερικανῶν, πού μέ τά αὐξημένα μέτρα ἀσφαλείας πού ἐφαρμόζουν, φακελώνουν κυριολεκτικά τόν κάθε ἐπισκέπτη. “Δέν εἶμαι διατεθειμένος νά ὑποστῶ αὐτό τό ἐξευτελιστικό παιχνίδι τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ἐλέγχου” ὑποστηρίζει ὁ μητροπολίτης.

Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ μοναδική ἀπό τά κράτη-μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως πού δέν ἐξαιρέθηκε ἀπό τά εἰδικά μέτρα γιά τά ταξίδια πρὸς τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ὡς ἀποτέλεσμα, οἱ Ἕλληνες πού ταξιδεύουν ἐκεῖ πρέπει νά ὑποβάλλονται σέ δακτυλοσκοπία, φωτογράφιση καί νά συμπληρώνουν ἓνα μακρὺ κατάλογο προσωπικῶν δεδομένων».

Ἑφημ. *The Daily Times*, 20.1.2004

«Γιῶργο μαζί στή Νέα Ἑποχή»

Αὐτό ἦταν τό κεντρικό πολιτικό (ἢ μάλλον ἀπολιτικό) μήνυμα-σύνθημα τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας τοῦ «νέου» ΠΑΣΟΚ τοῦ κ. Γιώργου Παπανδρεοῦ.

Σέ μικρότερο βαθμὸ εἶχε γίνει τό ἴδιο στίς προηγούμενες βουλευτικές ἐκλογές τοῦ 2000 ἀπὸ τόν κ. Σημίτη.

Τό σύνθημα τῆς Νέας Ἑποχῆς ἐχρησιμοποίησαν τώρα καί παλαιότερα καί ἄλλοι πολιτικοὶ χῶροι σέ μικρότερο βαθμὸ.

Τό ἐρώτημα εἶναι: δέν γνωρίζουν ὅλοι αὐτοὶ πού φιλοδοξοῦν νά μᾶς κυβερνήσουν, ὅτι γιά Νέα Ἑποχή ὁμιλεῖ καταιγιστικά τό σύνολο σχεδόν τῶν ἀποκρυφιστικῶν ὁργανώσεων στήν Ἑλλάδα καί διεθνῶς; Συνεπῶς ὁ ὅρος δέν εἶναι οὐδέτερος, ἀλλ’ ἔχει πολὺ συγκεκριμένη ἔννοια: ἀντίθετη καί ἀσυμβίβαστη μέ τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας.

Μέ τήν ἔννοια πάλι τῆς παγκοσμιοποιήσεως καί τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων» ταυτίσθηκε μέ ὅ,τι πιό ἀντιδραστικό, ὅπως φάνηκε τά τελευταῖα χρόνια (Κόσσοδο, Ἀφγανιστάν, Ἰράκ κ.ἄ.).

Ἄρα λοιπόν, εἴτε ἀγνοοῦν, πρᾶγμα ἀπαράδεκτο, εἴτε γνωρίζουν καί εἶναι «μέσα στό κόλπο», πρᾶγμα χειρότερο.

**Χριστιανικό ἡμερολόγιο
ἀπὸ αἰρετική ὁργάνωση**

Ὁμάδα πού ἔχει χαρακτηριθεῖ ἀπὸ τίς Διορθόδοξες Συνδιασκέψεις Ἐντεταλμένων ἐπὶ θεμάτων αἱρέσεων ὡς ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη, κυκλοφορεῖ γιά τό ἔτος 2004 ἐκκλησιαστικό ἡμερολόγιο τοίχου στό ὁποῖο γιά κάθε ἡμέρα ὑπάρχει ὁ ἐορταζόμενος ἅγιος, ἢ τό γεγονός, σέ μία ὠραία βυζαντινὴ ἀγιογραφία. Ὅποιος δέν γνωρίζει τήν ταυτότητα τῆς ὁργανώσεως, σχηματίζει ἀπὸ τό ἡμερολόγιο τήν ἐντύπωση ὅτι πρόκειται γιά ἓνα Σύλλογο εὐσεβεστάτων Χριστιανῶν!

Ἐπειδὴ ἡ περίπτωση δέν εἶναι μοναδική, θά πρέπει οἱ Χριστιανοὶ μας νά εἶναι ὑποψιασμένοι.

Ἡ ἐμφάνιση μέ παραπλανητικὴ ὀνομασία ἢ γενικότερα μέ προσωπεῖο, εἶναι ἓνα γεγονός πού χαρακτηρίζει τόν χῶρο τῶν συγχρόνων αἱρέσεων.

Ὅλοι τους σχεδόν δηλώνουν «Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί», καλλιεργώντας ἔτσι ἓνα κλίμα συγχύσεως. Μέ τοὺς ὅρους «Χριστός» καί «Χριστιανοί» δέν ἐννοοῦν αὐτό πού ἐννοεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Ἑξυπνη κάρτα ἀντὶ γιά ἔγγραφα ὀχημάτων

Ὅπως διαδίδουμε στήν ἐφημ. Ἑξπρές (30.1.2004) «Μέ νέα Ὁδηγία, τήν 2003/127, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ τροποποίησε τήν

‘Οδηγία του 1999 “σχετικά με τὰ ἔγγραφα κυκλοφορίας ὀχημάτων”, προκειμένου αὐτὴ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς νέες ἐξελίξεις.

Συγκεκριμένα, ἐξαιτίας τῆς αὐξανόμενης εἰσαγωγῆς ἠλεκτρονικοῦ καὶ τηλεματικοῦ ὕλικου σέ ὀχήματα, τὰ παραρτήματα τῆς προηγούμενης ‘Οδηγίας, τῆς 1999/37/EK, πρέπει νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνικὴ πρόοδο, ὥστε νὰ δοθεῖ στὶς κοινοτικές χώρες ἡ δυνατότητα νὰ ἐκδίδουν ἔγγραφα κυκλοφορίας ὀχημάτων σέ μορφότυπο “ἔξυπνης κάρτας” μέ μικροεπεξεργαστή, ἀντὶ γιὰ ἔγγραφα σέ χαρτί.

Σύμφωνα μέ τὸ ἄρθρο 2 τῆς ‘Οδηγίας, οἱ χώρες-μέλη τῆς Ἑνωσης πρέπει νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν ‘Οδηγία ἕως τὶς 15 Ἰανουαρίου 2005».

Μικροτσιπ σέ σκυλιά καὶ γάτες Σήμανση καὶ στά αἰγοπρόβατα

Αὐτό θὰ πεῖ ἐκσυγχρονισμός! Τίποτε νὰ μὴ μείνει χωρὶς παρακολούθηση.

‘Ο νόμος 3170/2003, μέ ἀφορμὴ τὴν πάταξη τοῦ ὄντως ἀπαράδεκτου φαινομένου τῶν ἀδέσποτων σκυλιῶν καὶ ἐν ὄψει τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων στὴν Ἀθήνα τὸν Αὐγούστο τοῦ 2004, καθιερώνει ὡς ὑποχρεωτικὴ τὴ σήμανση μέ ἐμφυτευμένο μικροτσιπ ὅλων τῶν σκυλιῶν, γάτων καὶ γενικῶς κατοικιδίων ζώων, μέ ἔξοδα φυσικά τῶν ιδιοκτητῶν τους. Τό ἔργο καλοῦνται νὰ διεκπεραιώσουν οἱ Κτηνιατρικοὶ Σύλλογοι, ἐνῶ σέ ὅσους ιδιοκτήτες δέν σημάνουν τὰ ζῶα τους μέχρι 1.6.2004 μέ μικροτσιπ καὶ δέν ἐφοδιασθοῦν μέ ἀτομικὸ διβλιάριο ὑγείας-διαβατήριο ζώου, θὰ ἐπιβάλλονται διοικητικές καὶ ποινικές κυρώσεις καὶ πρόστιμα ἀπὸ 300 μέχρι 1500 εὐρώ!

Παρόμοιες ρυθμίσεις ἐπιβάλλει γιὰ τὰ αἰγοπρόβατα Κοινοτικὴ ‘Οδηγία. Ὅσοι κτηνοτρόφοι δέν σημάνουν (μέ δικά τους ἔξοδα) τὰ ζῶα τους μέ εἰδικὰ «ἐνώτια», ἕνα στό κάθε αὐτὶ, δέν θὰ μποροῦν οὔτε νὰ τὰ σφάξουν, οὔτε νὰ τὰ πουλήσουν, οὔτε ἐπιδοτήσεις νὰ πάρουν.

Τὸ Ἑβραϊκὸ Μουσεῖο Θεσσαλονίκης

Τὸ «Ἑβραϊκὸ Μουσεῖο Θεσσαλονίκης» σέ

ἔγγραφό του μέ ἡμερομηνία Νοεμβρίου 2003 πρὸς τὰ Δημοτικά Σχολεῖα, Γυμνάσια καὶ Λύκεια τῆς Θεσσαλονίκης, καλεῖ τὰ Σχολεῖα τῆς Θεσσαλονίκης νὰ ἐπισκέπτονται τὸ Μουσεῖο. Τό πρόγραμμα ξεναγήσεων, ὅπως διαβάσουμε, θὰ διαρκεῖ μιάμισυ ὥρα καὶ θὰ ἔχει ὡς πρῶτους στόχους τὴν «Κατανόηση τοῦ διαπολιτισμικοῦ χαρακτήρα τῆς πόλης ἀνά τοὺς αἰῶνες» καὶ τὴν «Συνειδητοποίηση τῆς ἀνάγκης κατανόησης καὶ ἀποδοχῆς τῆς διαφορετικότητας καὶ στὴ σημερινὴ ἐποχὴ».

Σχόλιο «Π»:

Οἱ Ἑβραῖοι διδάσκουν τὴν ἱστορία τους καὶ σέ ξένους λαούς, ἐνῶ ἐμᾶς ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων προσπαθεῖ νὰ μᾶς κάνει νὰ τὴν ξεχάσουμε ἢ μᾶς τὴν παρουσιάζει παραποιημένη.

Πέρα ἀπὸ τίς πολλές ἀντιρρήσεις πού μπορεῖ νὰ ἔχει κανεὶς γιὰ τὸν ὑποτιθέμενο «διαπολιτισμικὸ χαρακτήρα τῆς Θεσσαλονίκης ἀνά τοὺς αἰῶνες», ἐμεῖς θὰ ἀποδεχόμαστε ὅλα ὅσα λέγει τὸ ἔγγραφο, ἀρκεῖ νὰ μᾶς ποῦν οἱ φίλοι μας τοῦ Ἑβραϊκοῦ Μουσείου Θεσσαλονίκης, τί ἐνέργειες ἔχουν κάνει προκειμένου νὰ ἀναγνωρισθεῖ ὁ «διαπολιτισμικὸς χαρακτήρας» τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἡ «διαφορετικότητα» τῶν Παλαιστινίων ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ.

Λυπηρὰ φαινόμενα γλωσσικοῦ βαρβαρισμοῦ στόν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Δέν θὰ ἀναφέρουμε ὀνόματα, ἐπειδὴ σκοπὸς μας δέν εἶναι ὁ στιγματισμὸς τῆς γλωσσικῆς ἀνεπάρκειας προσώπων. Ἐξ ἄλλου δέν εὐθύνονται καὶ τὰ ἴδια γιὰ τὸ σημερινὸ γλωσσικὸ μας κατάντημα.

Ὅμως τὸ νὰ ἀκούει κανεὶς τοὺς σύγχρονους γλωσσικούς βαρβαρισμούς καὶ στόν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νομίζουμε πολὺ λυπηρό. Ἀπὸ τὴν τελείως πρόχειρη καὶ καθόλου συστηματικὴ «συλλογὴ μαγαριταριῶν» τοῦ τελευταίου διμήνου εἶναι καὶ τά: «ἀνεξαρτήτου θρησκείας» (ἀντὶ τοῦ σωστοῦ «ἀνεξαρτήτως θρησκείας») καὶ «ὁ ἐπικεφαλῇ» (ἀντὶ τοῦ σωστοῦ «ὁ ἐπικεφαλῆς»).

Ἐάν δέν γίνονται μαθήματα γλωσσικῆς

καταρτίσεως στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἑκκλησίας, μήπως θὰ πρέπει νὰ εἰσαχθοῦν; Τοῦλάχιστον νὰ δοθοῦν σέ ὅσους “πιάνουν μικρόφωνο” τό κείμενο «Τά δέκα συνηθέστερα λάθη στή χρήση τῆς δημοτικῆς γλώσσας» τοῦ Καθηγητοῦ Γλωσσολογίας καί Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γ. Μπαμπινιώτη.

Τό κράτος προαγωγός τῶν πολιτῶν στὸν ἀποκρυφισμό

Εἶναι ντροπή νὰ διαφημίζει ἡ ἐταιρεία κινητῆς τηλεφωνίας COSMOTE, δηλαδή ὁ ΟΤΕ, δηλαδή τό ἴδιο τό κράτος, τὸν ἀποκρυφισμό μέσω τῶν εἰσιτηρίων τοῦ ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Ἀθηνῶν.

Νά τί διαβάζουμε στήν πίσω πλευρά τῶν εἰσιτηρίων (Φεβρουάριος 2004) «Τί σέ περιμένει στήν ἐπόμενη στάση; Κάλεσε τό (ἀναφέρεται ἓνα τετραπῆφιο νούμερο) καί ἡ COSMOTE θὰ σοῦ “πεῖ” τό μέλλον μέ τά Ζώ-

δια καί τήν Ἑρωτική Χαρτομαντεία.

Χρέωση 0,005 εὐρώ/δευτερολέπτο. Χωρίς Φ.Π.Α. 18%».

Γιόγκα καί ἐθελοντισμός

Σέ δισέλιδη διαφήμιση πού δημοσιεύθηκε σέ ἔνθετα κυριακάτικων ἐφημερίδων στό τέλος Ἰανουαρίου 2004, καλοῦνται γιά ἄλλη μιὰ φορά οἱ ὑποψήφιοι ἐθελοντές γιά τούς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες στήν Ἀθήνα τὸν Αὐγούστο τοῦ 2004.

Στήν πρώτη σελίδα εἰκονίζεται νεαρός ἄνδρας καθισμένος σέ στάση γιόγκα νὰ δίνει ὁδηγίες σέ ἐκπαιδευόμενους ἐθελοντές. Στήν ἄλλη σελίδα, μεταξύ ἄλλων, διαβάζουμε: «Ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἀσχοληθεῖ μέ τό θέατρο, τό θεατρικὸ παιχνίδι, τό χορὸ, τούς ἑλληνικοὺς χορούς, τή γιόγκα, τίς Πολεμικὲς Τέχνες, τὰ σπόρ, γενικότερα, ἔχουν τήν τελευταία εὐκαιρία νὰ ζήσουν τή μοναδική αὐτὴ ἐμπειρία».

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου

γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»

Ἑκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τὸν νόμο: Ἡρακλῆς Λαμπρόπουλος

Σύμβουλος Ἑκδόσεως: Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἑπεύθυνος τυπογραφείου: TypOffset B. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.

Τηλ.: 2310/68.90.70 Ἑκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομὴ Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ἐπιστολές - Συνδρομὲς: Περιοδικὸν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγὴ προελεύσεως